

UNIVERZITA HRADEC KRÁLOVÉ
FAKULTA INFORMATIKY A MANAGEMENTU
KATEDRA INFORMATIKY A KVANTITATIVNÍCH METOD

Orchestrace a management virtuálních síťových
funkcí

DIPLOMOVÁ PRÁCE

Autor: Bc. Ondřej Smola

Studijní obor: Aplikovaná informatika

Vedoucí práce: Ing. Vladimír Soběslav, Ph.D.

Hradec Králové

srpen, 2016

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracoval samostatně a uvedl jsem všechny použité prameny a literaturu.

V Hradci Králové dne 13. srpna 2016

Ondřej Smola

Poděkování

Děkuji vedoucímu bakalářské práce, Ing. Vladimíru Soběslavovi, Ph.D, za metodické vedení práce, odborné rady a připomínky v průběhu jejího psaní. Dále bych chtěl poděkovat za podporu své rodině, kolegům a přátelům.

Anotace

Tato diplomová práce se zaměřuje na problematiku spojenou s virtualizací síťových funkcí (NFV). Jedná se velice aktuální a dynamické oblast, která si klade za cíle transformovat síťovou funkcionalitu z hardwarových prvků do softwarových aplikací či virtuálních instancí. Ty následně mohou těžit z výhod cloudových platforem. Hlavním cílem této práce je popsat oblast NFV, se zaměřením přímo na virtuální síťové funkce (VNF). Na závěr této práce jsou získané poznatky využity pro vytvoření ukázkových příkladů pro VNF, která mohou být využita na cloudové platformě OpenStack s SDN řešením OpenContrail.

Annotation

This master thesis focuses on network function virtualization (NFV). It's a very current and dynamic field, which goal is to transform network functionality from hardware appliances to software applications or virtual machines. They can then profit from benefits of cloud platforms. Main goal of this thesis is to describe field of NFV with direct focus on virtual network function (VNF). At the conclusion of this work are learned knowledge used to create a sample examples of VNF, which can be used to cloud platform OpenStack with SDN solution OpenContrail.

Obsah

1	Úvod	1
2	Základní problematika virtualizace síťových funkcí	3
2.1	Princip virtualizace	3
2.2	Cloud Computing	4
2.2.1	Typy nasazení cloudových platforem	5
2.2.2	Typy distribuce cloudových služeb	6
2.3	Potřeba virtualizace síťových funkcí	7
2.3.1	Tradiční počítačové sítě	7
2.3.2	Softwarově definované sítě - SDN	7
2.3.3	Virtualizované síťové funkce - NFV	8
2.3.4	Souvislost SDN a NFV	9
2.3.5	Service Chaining	9
3	Dostupné technologie NFV a VNF	12
3.1	Architektura NFV a VNF	12
3.1.1	Infrastruktura NFV	13
3.1.2	Virtuální síťová funkce	14
3.1.3	Management a orchestrace NFV	16
3.2	Dostupné prostředky pro NFV Infrastrukturu	17
3.2.1	OpenStack	17
3.2.1.1	Vanilla Neutron	18
3.2.1.2	OpenContrail	18
3.2.2	VMware vCloud	20
3.2.2.1	VMware vCloud	20
3.3	Dostupné možnosti pro VNF	21
3.3.1	FWaaS	22
3.3.2	LbaaS	22
3.4	Možnosti prostředky pro Management a Orchestraci VNF	22
4	Požadavky a architektura prostředí pro NFV a VNF	23
4.1	Požadavky na NFV Infrastrukturu	23
4.2	Požadavky na VNF	23
4.3	Výsledná architektura použitého frameworku	23
5	Testovací scénáře a realizace pro VNF a NFV	26
5.1	Scénáře pro použití vybraných VNF	26

5.1.1	Scénář LbaaS	26
5.1.2	Scénář FwaaS	27
5.2	Realizace VNF pro LbaaS	27
5.2.1	HAproxy - Neutron HAproxy agent	27
5.2.1.1	LbaaS heat template	29
5.2.1.2	Testování LbaaS	32
5.2.2	AVI networks	34
5.3	Realizace VNF pro FwaaS	34
5.3.1	Servisní instance v OpenContrailu	34
5.3.2	Heat template pro FwaaS	36
5.3.3	PfSense	39
5.3.4	Fortigate	41
6	Závěr	43
	Literatura	44
	Přílohy	I

1 Úvod

V dnešní době dochází v datových centrech k nasazování nových moderních technologií. V oblasti výpočetního výkonu a úložišť se jedná především o virtualizaci a cloud computing. Jak například udává [1], tak v době psaní této práce 95% IT profesionálů používá nějaký typ cloudové platformy. Přechází se tedy z hardwarově orientovaných data center na virtuální cloudová data centra. Je již tedy běžnou praxí, že v datových centrech vše běží na rozsáhlé fyzické infrastruktuře, která je abstrahovaná na jeden souvislý blok výpočetního výkonu a jeden souvislý blok úložiště.

Dalším takovýmto funkčním blokem, který je součástí datových centrech a je velice důležitou součástí infrastruktury velkých společností, jsou počítačové sítě. V oblasti počítačových sítí byl, oproti dvěma zmíněným oblastem, pomalejší vývoj inovací. Je to z důvodu toho, že počítačové sítě jsou velmi komplexní oblastí a také to, že produkční vývoj v telekomunikačním průmyslu se tradičně řídil přísnými standardy kvůli stabilitě a kvalitě komunikace [2]. Přestože tento model v minulosti fungoval, tak vedl nevyhnutelně k dlouhým produkčním cyklům, pomalému tempu vývoje a spoléhání se na proprietární či specializovaný hardware. Management takovéto sítě

Avšak i zde je snaha změnit dosavadní návrh a fungování počítačových sítí. Je zde snaha využívat nové přístupy a technologie, které umožní flexibilní a rychlé nasazování nových síťových služeb a zároveň snížit jejich náklady. Jedná se především o využití již zmíněné virtualizace a programatické správy sítě. [3]

Jedním z nových přístupů je virtualizace síťových funkcí (Network functions virtualization - NFV), kterou poprvé navrhl ETSI v publici [4]. Virtualizace síťových funkcí se zaměřuje na transformaci způsobu, jakým síťový architekti přistupují k oblasti počítačových sítí. Snaha je tedy přesunout mnoho typů síťového příslušenství z fyzických síťových prvků do standardních průmyslově používaných serverů a úložišť, které mohou být umístěny v datových centrech či přímo u koncových zákazníků. Tímto lze dosáhnout virtuálních síťových funkcí, které mají naprosto stejnou funkcionalitu jako síťové funkce umístěné v síťových prvcích, avšak získávají výhody spojené s virtualizací a cloud computingem. NFV je relativně nová oblast, ve které je mnoho prostoru pro inovace, jak popisují [5] a [6].

Cílem této diplomové práce je analyzovat a navrhnout řešení pro management a orchestraci jednoduchých virtuálních síťových funkcí, které by mohli využít uživatelé

cloudové platformy. Celé řešení spočívá v navržení architektury pro NFV frameworku, na kterém následně bude provedeno testování několika virtuálních síťových funkcí a jejich následné porovnání a zhodnocení. V celé práci budou využívány pouze aktuálně dostupné technologie, které by následně mohli být využity i produkčním prostředím.

Celá struktura této práce je rozdělena na několik částí. V druhé kapitole jsou vysvětleny hlavní pojmy a problematika oblasti virtualizace síťových funkcí. Třetí se zabývá referenční architekturou NFV a popisem možných technologií. Ve čtvrté kapitole je popsána již výsledná architektura a použité technologie společně s odůvodněním pro jejich vybrání. Pátá kapitola je následně věnována testování a realizaci jednotlivých virtuálních síťových funkcí. Na konci této práce je poté uvedeno závěrečné shrnutí.

Závěrečná práce byla zpracována ve spolupráci s firmou tcp cloud a.s., která poskytuje implementace jednoho z nejlepších cloudových řešení na světě. Firma umožnila využít jejich stávající infrastrukturu v nejmodernějším datovém centru v České republice, které je v budově Technologického centra Písek s.r.o.

2 Základní problematika virtualizace síťových funkcí

Tato kapitola se zabývá základní analýzou a popisem problematiky spojené s oblastí virtuální síťových funkcí. Nejprve uveden přehled a krátký popis virtualizace a cloud computingu spolu s jejich přínosem pro IT. Následně je vysvětlena potřeba virtualizace síťových funkcí. Zde jsou porovnány jednotlivé přístupy k řešení a návrhu počítačových sítí. Zároveň je zde vysvětlen i základní koncept virtualizace síťových funkcí.

2.1 Princip virtualizace

Virtualizace je technologie, která změnila způsob, jakým se přistupuje k IT infrastruktuře. V tradičním modelu IT infrastruktury servery podporují pouze jeden operační systém v daném čase. Na tomto systému obvykle běží pouze jedna aplikace. Přestože by na tomto systému mohlo běžet více aplikací, tak je lepší držet aplikace odděleně na různých systémech z důvodu minimalizace potencionálních bodů selhání. Pokud například nastane s aplikací problém, tak častým řešením je restartování systému. Pokud by na systému bylo více aplikací, znamenalo by to jejich vyřazení z provozu po dobu restartu, který může trvat velice dlouho. [7]

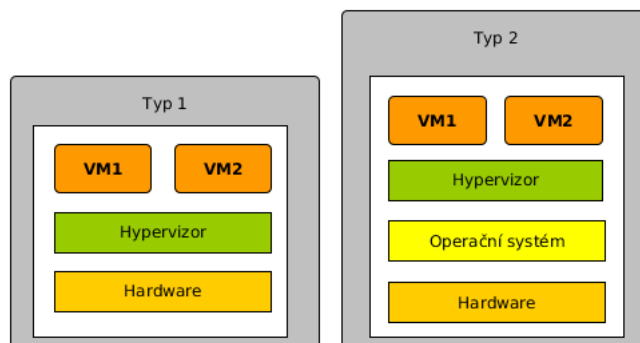
Z výše zmíněných důvodů došlo k velkému rozvoji a nasazování virtualizace. Virtualizací obecně označujeme techniky, které umožňují k dostupným hardwarovým zdrojům přistupovat jiným způsobem, než jakým fyzicky existují. Je tomu díky softwaru, který tento hardware abstrahuje a vytvoří tím virtuální prostředí. Virtualizované prostředí se dá snadněji přizpůsobit potřebám uživatelů, případně skrýt pro uživatele nepodstatné detaily (jako např. rozmístění hardwarových prostředků). Tím je tedy umožněno na jednom fyzickém serveru provozovat více od sebe oddělených virtuálních strojů, které mají každý svůj vlastní operační systém s aplikacemi.

Software, který slouží pro virtualizaci, se nazývá hypervisor. Jak zmiňuje Popel a Goldberg v [8], tak existují tyto dva základní typy hypervisorů:

- Typ 1 (Nativní - Bare-metal) - Tento hypervisor běží přímo na fyzickém hardwaru. Tím umožňuje provozovat více operačních systémů na jednom fyzickém stroji. Příkladem takového hypervisoru je VMware ESXi, XEN a KVM.

- Typ 2 (Hostovaný) - Na rozdíl od předchozího případu tento typ hypervisoru běží v prostředí operačního systému. Příkladem je například velice oblíbený Virtualbox či VMware Workstation.

Obrázek 2.1 zobrazuje schématický popis obou typů hypervisorů a jejich rozdíl.

Obrázek 2.1: Schéma hypervisorů

Virtualizace je základní technologie, na které je postavena virtualizace síťových funkcí. Ve většině případů je však využití pouze jednoho hypervisoru telekomunikačními provozovateli a velkými společnostmi nedostačující a je proto nutné využít cloud computingu.

2.2 Cloud Computing

Nejčastější používaná definice pro cloud computing je [9], kde je uvedeno, že je to model umožňující využívání společného poolu počítačových zdrojů vzdáleně přes počítačovou síť. Tyto zdroje mohou být flexibilně alokovány a uvolňovány dle potřeby. Základní charakteristiky cloudu jsou tedy:

- Služby dostupné na požádání
- Všudypřítomný přístup k síti
- Sdílení zdrojů
- Vysokou elasticitu
- Měření využitých zdrojů

Dle definice uvedené v [10] ho lze charakterizovat jako poskytování služeb, programů a výpočetních zdrojů servery dostupnými z internetu s tím, že uživatelé k nim mohou přistupovat vzdáleně.

Z technického hlediska je cloud několik společně propojených serverů v clusteru. Na těchto serverech běží hypervisor, který vytvoří virtuální infrastrukturu. Tímto způsobem je tvořen společný pool zdrojů. Pro vytváření cloudových služeb zde ještě musí existovat cloudová platforma, která dokáže celou tuto virtuální infrastrukturu centrálně spravovat.

//Obrázek pro cloud

V [10] jsou uvedeny základní typy cloudu a cloudových služeb, které jsou dále popsány.

2.2.1 Typy nasazení cloudových platforem

Existuje několik základních modelů nasazení cloud computingu resp. cloudových platforem. Toto rozdělení je určeno způsobem jakým je cloud používán a poskytován. Tyto modely nasazení jsou následující:

- **Privátní cloud** - Privátní cloud je infrastruktura provozována výhradně v rámci jedné organizace. Může být spravován interně nebo prostřednictvím třetí strany a hostování může být opět interní nebo externí. Aby mohl podnik využít privátní cloud, musí nejprve navrhnout a uzpůsobit k tomuto účelu svoji stávající infrastrukturu, která musí být virtualizována. Vlastní přechod vyvolává řadu bezpečnostních otázek, které je třeba řešit, aby se zabránilo vážným zranitelnostem celého řešení.
- **Veřejný cloud** - Veřejné cloudové jsou cloudové služby, jako jsou aplikace, výpočetní výkon, úložiště a další, které jsou k dispozici široké veřejnosti. Služby jsou poskytovány zdarma nebo podle modelu platby za množství použitých služeb. Je zvykem, že veřejní poskytovatelé cloudových služeb, jako je Amazon AWS, Microsoft nebo Google, vlastní a provozují hardwarovou infrastrukturu a nabízejí k ní přístup pouze přes Internet.
- **Hybridní cloud** - Hybridní cloud je spojení dvou nebo více cloudů (soukromých, komunitních nebo veřejných), které zůstávají samostatné, ale jsou těsně propojeny. Toto složení rozšiřuje možnosti nasazení cloudových služeb a tím umožňuje IT organizacím využít veřejné cloudové prostředky k uspokojení dočasných potřeb. Tato schopnost umožňuje hybridním cloudům škálovat přes více nezávislých cloudů.
- **Komunitní cloud** - V rámci komunitního cloudu sdílí infrastrukturu cloudu několik organizací, které mají společné zájmy (bezpečnost, dodržování předpisů,

působnost, atd.). Komunitní cloud může být spravován interně nebo prostřednictvím třetí strany. Náklady jsou rozloženy mezi méně uživatelů než na veřejném cloudu.

2.2.2 Typy distribuce cloudových služeb

Cloudové služby, které poskytují všechny výše zmíněné cloudové platformy, lze dále rozdělit do 3 základních kategorií na základě poskytované funkčnosti.

- **Infrastructure as a Service (IaaS)** - Nejzákladnější model poskytování cloudových služeb. IaaS cloudové platformy nabízejí například výpočetní výkon, virtuální disky, blokové a souborové úložiště či virtuální síť. Poskytovatelé IaaS cloudových platform poskytují tyto zdroje na vyžádání ze svých datových center. Toto je možné díky skupiny hypervisorů v rámci cloudu, které mohou provozovat velké množství virtuálních strojů a mají schopnost škálovat poskytované služby v závislosti na měnících se požadavcích přicházejících od zákazníků. Tento model může tedy sloužit i pro poskytnutí všech potřebných zdrojů celé infrastruktury pro virtualizaci síťových prvků, neboli Network Function Virtualization Infrastructure as a Service.
- **Platform as a Service (PaaS)** - V modelu Platforma jako služba (PaaS) hostují poskytovatelé cloudových služeb určitou počítačovou platformu, kterou následně poskytují koncovým uživatelům přes Internet. Tato platforma většinou bývá prostředím nějakého operačního systému, prostředí pro běh určitého programovacího jazyka, databáze a webový server. Vývojáři aplikací tím pádem mohou provozovat a případně vyvíjet svá softwarová řešení bez výrazných nákladů a složitého nákupu a konfiguraci potřebného hardwaru a softwaru. Některé PaaS platformy nastavuje výpočetní a úložné prostředky aplikace automaticky tak, aby odpovídala aktuálním požadavkům aplikace bez nutnosti zásahu zákazníka.
- **Software as a Service (SaaS)** - V modelu SaaS provozují poskytovatelé cloudových služeb aplikační software v cloudu a uživatelé k tomuto softwaru přistupují pomocí klientského software (např. webové prohlížeče). Uživatelé cloudu tedy nespravují infrastrukturu ani platformu, kde aplikace běží. Není proto třeba zde nic instalovat a spouštět aplikace na vlastních počítačích uživatele, což velmi zjednodušuje údržbu. Cloudové aplikace se liší od ostatních aplikací v možnostech škálování, kterého může být dosaženo díky distribuci úkolů na více virtuálních strojů, a tím reagovat na měnící se poptávku. Tento proces je pro uživatele služby transparentní, uživatel vidí pouze jeden přístupový bod pro danou aplikaci.

2.3 Potřeba virtualizace síťových funkcí

2.3.1 Tradiční počítačové sítě

Pohledem na tradiční počítačovou síť zjistíme, že nejvíce síťové funkčnosti je soustředěno ve fyzických proprietárních zařízeních jako jsou routery, firewally či load balancery. To znamená, že provozovatelé počítačových sítí se při spouštění nových síťových služeb musí na tyto zařízení spoléhat. Což může vést k zdlouhavému nasazování, zvýšené spotřebě energií a investici do školení pracovníků pro dané proprietární zařízení. Zároveň zde není možnost, aby síť mohla být dynamicky ovládána dle aktuálních požadavků uživatelů sítě. Například vývojář nemůže hned nasadit aplikaci do produkce. Musí nejprve čekat na síťový tým než patřičně nakonfiguruje síťové prvky pro správné a bezpečné fungování celé infrastruktury.

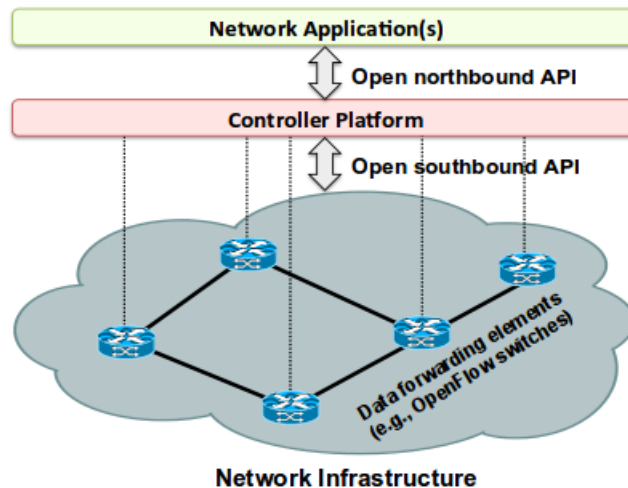
//TODO obrazek + popis jak je to nahovno //HW model

2.3.2 Softwarově definované sítě - SDN

Softwarově definované sítě (SDN) je jednou z nových technologií, která se snaží zlepšit a automatizovat správu stávajících počítačových sítí. Dle [16] jde o koncept, ve které je oddělena řídicí logika (control plane) z jednotlivých routerů a switchů, které přeposílají traffic (data plane). Tím, že dojde k oddělení datové a řídicí vrstvy, se routery a switche stanou pouze přeposílající data a veškerá řídicí logika může být implementována v jednom logicky centrálním místě (SDN Controller). Z tohoto centrálního místa lze do jednotlivých routerů a switchů předávat instrukce pomocí aplikačních programovacích rozhraní (API). Samotný SDN Controller také obsahuje API, které mohou využívat aplikace a tím řídit, resp. programovat celou počítačovou síť.

Obrázek č. 2.2 ukazuje jednoduché schéma softwarově definovaných sítí. Celou architekturu lze tedy rozdělit do 3 logických vrstev, které spolu komunikují pomocí API.

- Aplikační vrstva - Na této úrovni se nachází samotné síťové aplikace jako jsou například DHCP, ACL, NAT, DNS a další. Jejich vytváření by mělo být poskytováno prostřednictvím nižší vrstvy, nazývané northbound API.
- Northbound APIs - Toto API využívají aplikace pro komunikaci s SDN controllerem.
- Control vrstva - V této vrstvě je centralizována veškerá logika, které dříve byla v síťových prvcích.
- Southbound APIs - Jedná se o skupinu API protokolů, které pracují mezi vrstvou infrastruktury a control vrstvou. Jejím hlavním úkolem je komunikace, která po-

Obrázek 2.2: Schéma SDN, převzato z [16]

voluje SDN controleru instalovat na samotné síťové prvky rozhodnutí definované v aplikační vrstvě.

- Vrstva infrastruktura - Nejnižší vrstvou je samotný hardware pro předávání datagramů na fyzické úrovni. Pro funkčnost celé architektury je nutné, aby zde byla nasazena zařízení, která umí přijímat pokyny od control plane skrze southbound API.

Přestože Softwarově definované sítě a virtualizace síťových funkcí jsou dvě různé technologie a koncepty, tak se navzájem se doplňují. Fakt, že SDN umožňuje programaticky ovládat počítačovou síť, lze využít pro poskytnutí programovatelné konektivity mezi jednotlivými virtuálními síťovými funkcemi. Naopak SDN může využít NFV tím, že implementuje potřebné síťové funkce jako software. Může tak virtualizovat SDN Controller, který tak může běžet na co nejvhodnějším místě v datovém centru. Je vidět, že tyto dvě technologie se dobře doplňují, proto jsou často součástí jednoho řešení. [?]

2.3.3 Virtualizované síťové funkce - NFV

//TODO Obrazek + popis jak je to dobry //SW model

//TODO Obrazek pro Home //TODO Obrazek pro Cloud //TODO Obrazek pro Telco

Hlavní cíle tohoto řešení jsou zlepšit následující aspekty provozu telekomunikačních sítí:

- Smíření investičních nákladů – snížení potřeby nákupu jednoúčelových hardwa-

rových zařízení, možnost platby pouze za využití kapacity a snížení rizik přílišného předimenzování kapacit

- Snížení provozních nákladů – snížení prostoru, napájení a požadavky na chlazení, zjednodušení správy a řízení síťových služeb
- Urychlení Time-to-market – zkrácení doby pro nasazení nových síťových služeb, chopení se nových příležitosti na trhu, vyhovění potřebám zákazníka
- Doručit agilitu a flexibilitu – možnost rychle škálovat (rozšiřovat nebo zmenšovat služby) dle měnících se požadavků od zákazníka. Podpora služeb, které mají být dodány pomocí softwaru na libovolném standardním serverovém hardwaru

Jak je uvedeno v [12] a [5], tak celá myšlenka je založena na tom, že dojde k separování softwarové funkcionality v síťových prvcích od proprietárního hardwaru, na kterém běží. To umožní se síťovými funkcemi zacházet jako s klasickými softwarovými aplikacemi, které mohou běžet na standardním komerčně dostupných serverech jenž organizace v současnosti používají. Tím bude zároveň umožněno flexibilní nasazování těchto síťových funkcí a jejich dynamický provisioning. Díky tomu, že jsou síťové funkce odděleny od hardwaru, tak je také možné jejich vhodnější umístění v topologii. To znamená dle požadavků na umístění mohou být nasazeny v datových centrech, síťových uzlech či přímo v uživatelské koncovém bodě. Hlavní koncept virtualizace síťových funkcí znázorňuje obrázek č. 2.4.

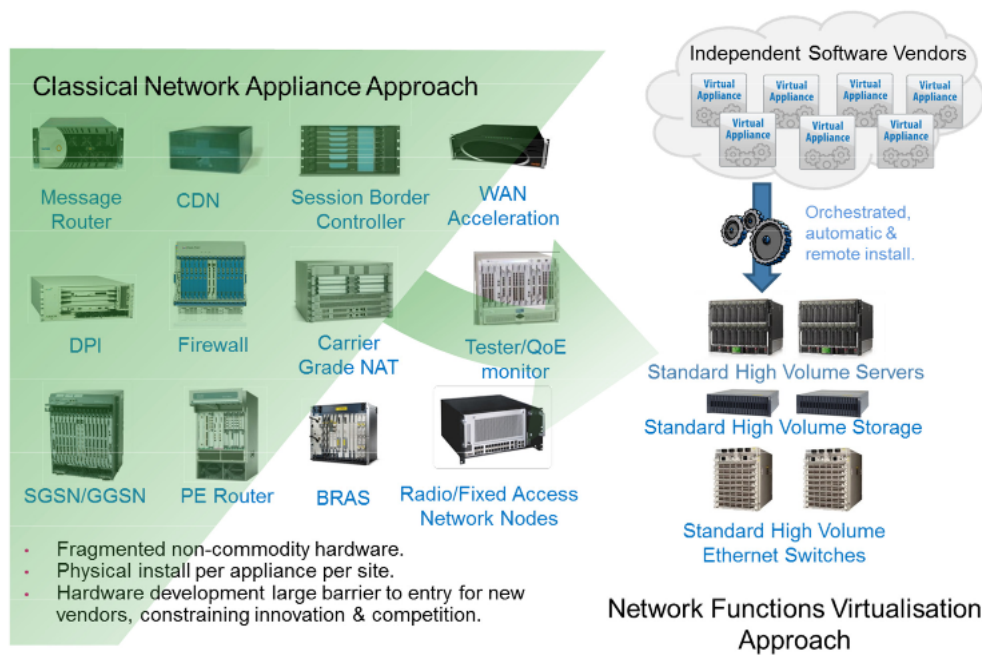
Za zmínění stojí poznámka v [12], kde je řečeno, že obecný koncept oddělení síťové funkce od hardwaru ještě nutně neznamená potřebu využití virtualizace. Protože budou síťové funkce dostupné jako software, tak mohou být nainstalovány a provozovány přímo na fyzickém stroji. Ovšem rozdíl je, že tento stroj již nebude speciální hardware, ale klasický server. Tento scénář může být do jisté míry použit při nasazování síťových funkcí v malém měřítku např. v uživatelských koncových bodech. Avšak pro plné využití všech výše zmíněných výhod, které jsou třeba ve velkých datových centrech, je třeba s použitím virtualizace počítat. To vše umocňuje fakt, že většina datových center v současnosti již využívá cloud computing.

2.3.4 Souvislost SDN a NFV

//Tabulka rozdílů porovnání
[13]

2.3.5 Service Chaining

Jednou z výhod NFV je možnost využít Service Chaining. Service chaining je ve skutečnosti součástí SDN. Jde o princip jakým lze dynamicky pospojovat jednotlivé VNF a

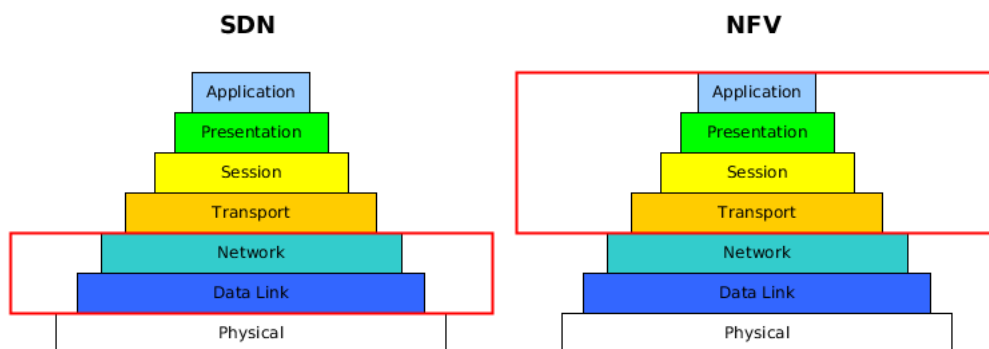

Obrázek 2.3: Koncept virtualizace síťových funkcí (NFV)

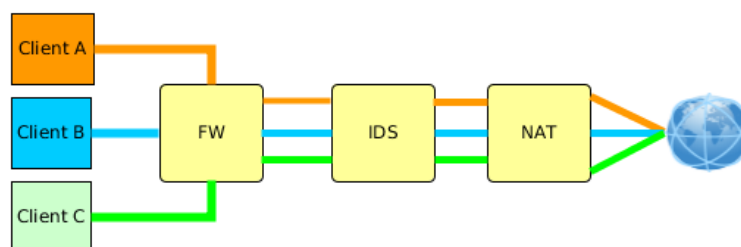
ovladat tak toky v síti. [?]

Service chaining není ve skutečnosti nic nového. V klasických počítačových sítích je používán také, ale pomocí fyzických síťových prvků. Jedná se zjednodušeně o způsob zapojení mezi jednotlivými síťovými prvky (či VNF) a způsob, jakým na sebe navazují. Příklad takového zapojení je vidět na obrázku č. 2.5. Zde se provozovatel sítě rozhodl, že odchozí data z klientských stanic musí jít přes firewall, IDS a nakonec přes NAT do Internetu. Příchozí data mají logicky obrácené pořadí. Toto zapojení funguje dobře pro síť, kde není třeba rozlišovat cestu jakou proudí data jednotlivých uživatelských stanic. Ale není to optimální řešení pro síť s více uživateli, kde každý požaduje jinou síťovou funkci. Potřeba jednotlivých síťových služeb se samozřejmě může v čase měnit. Příklad takové sítě lze nalézt ve většině datových center.

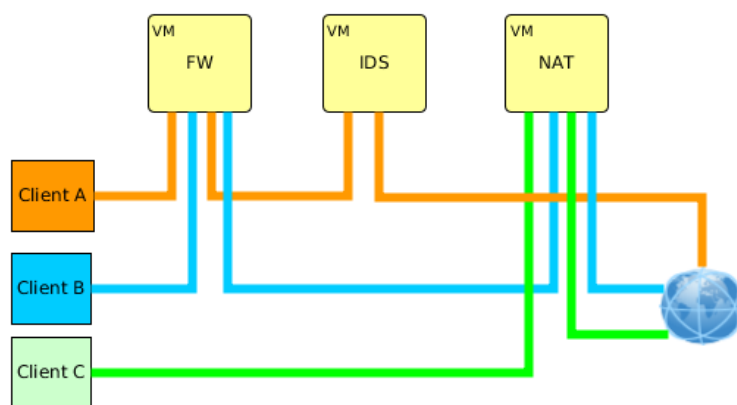
Zde tedy přichází na řadu VNF spolu s SDN. Protože jednotlivé VNF existují jako virtuální stroje, tak mohou být dynamicky nasazovány dle aktuálních požadavků jednotlivých klientů a pomocí SDN mohou být tyto VM dynamicky pospojovány. Obrázek č. 2.6 ukazuje schéma zapojení, kde každý klient může mít jinou požadovanou cestu do internetu. Je možná i varianta, kde každý klient má své vlastní VNF s jinou konfigurací.

Obrázek 2.4: (NFV)

Obrázek 2.5: Ukázka klasického service chainu pomocí fyzických síťových prvků

Obrázek 2.6: Ukázka VNF service chainu

3 Dostupné technologie NFV a VNF

V předešlé kapitole byla popsána základní problematika a motivace pro virtualizaci síťových funkcí.

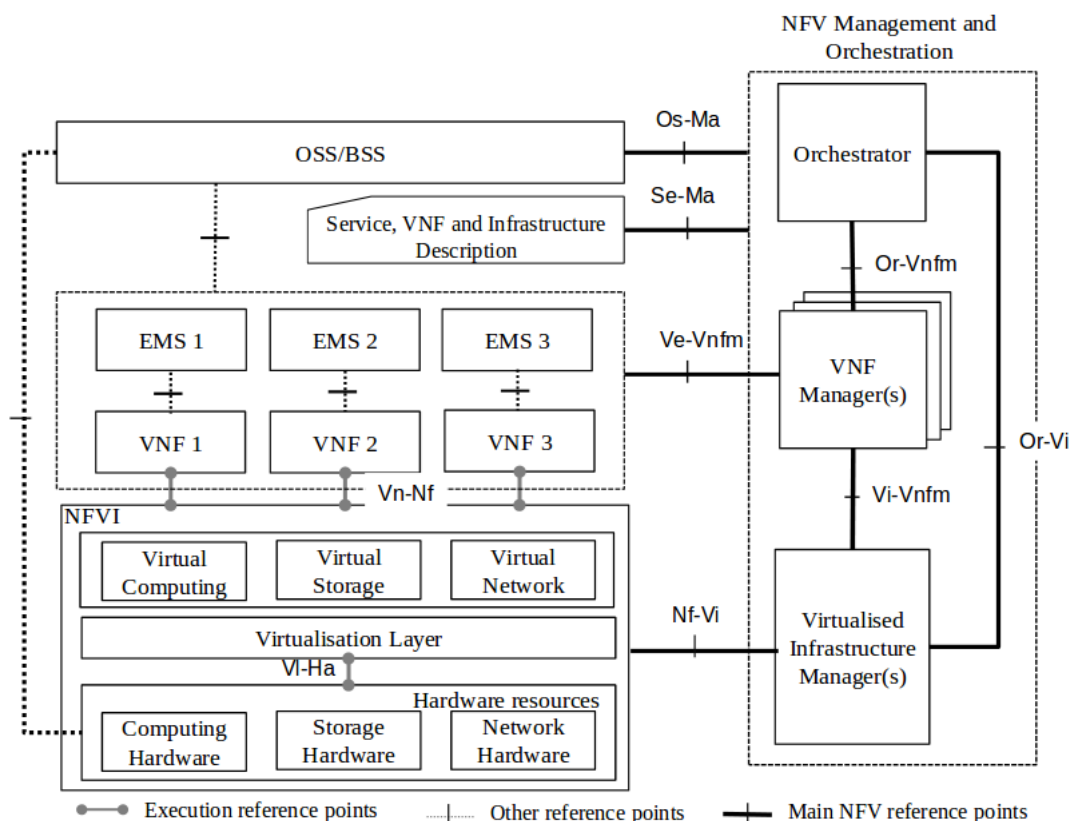
3.1 Architektura NFV a VNF

V předchozí sekci byla popsána myšlenka a motivace související s virtualizací síťových funkcí. Protože cílem této práce je navržení několika VNF na cloudové platformě, tak je nejprve nutné se seznámit s jeho obecnou architekturou. V této práci se bude vycházet z referenční architektury NFV [18], která byla navržena organizací ETSI. Jedná se pouze o funkční návrh bez náznaků konkrétní implementace. Od této skupiny existují i podrobnější návrhy jednotlivých částí celého NFV frameworku, které v této práci budou také popsány v příslušných kapitolách.

Jak je vidět na obrázku č. 3.1, tak celá architektura se dá rozdělit na tyto 3 hlavní části:

- **Infrastruktura virtualizace síťových funkcí (NFVI)** - Jsou všechny softwarové a hardwarové zdroje potřebné k vytvoření prostředí, ve které mohou být jednotlivé VNF být nasazeny. Tato infrastruktura může být velice rozsáhlá, proto je její součástí i síť poskytující konektivitu mezi vzdálenými lokacemi infrastruktury.[19]
- **Virtualizované síťové funkce (VNFs)** - Jsou softwarové implementace síťových funkcí, jako je např. NAT a routing, které mohou být nasazeny na NFV infrastruktuře.
- **Management a orchestrace NFV (NFV-MANO)** - zde se jedná o řízení softwarových a hardwarových zdrojů v celé infrastruktuře NFV a životního cyklu jednotlivých virtuálních síťových funkcí. Tato část se tedy zaměřuje na řízení a správu všech úloh související v virtualizaci v NFV frameworku. [19]

Tyto funkční bloky se ještě dále dělí, proto dále v této práci budou tyto jednotlivé části popsány podrobněji a současně k nim budou uvedeny různé možnosti řešení.

Obrázek 3.1: NFV architektura, převzato z [18]

3.1.1 Infrastruktura NFV

Ve zdroji [20], který detailně popisuje infrastrukturu pro virtualizaci síťových funkcí (NFVI), je uvedeno, že je v ní sdružení všech základních zdrojů potřebných pro běh virtuálních síťových funkcí (VNF). Z tohoto důvodu sem patří veškerý hardware. Do NFVI také patří některé softwarové komponenty, které jsou společné mnoha VNF a poskytují funkcionalitu potřebnou pro podporu nasazení, propojení či managementu VNF. Celou infrastrukturu může tvořit jeden či více strojů, které mají tyto potřebné funkce. Tyto stroje také mohou být umístěny v různých spolu spojených lokacích.

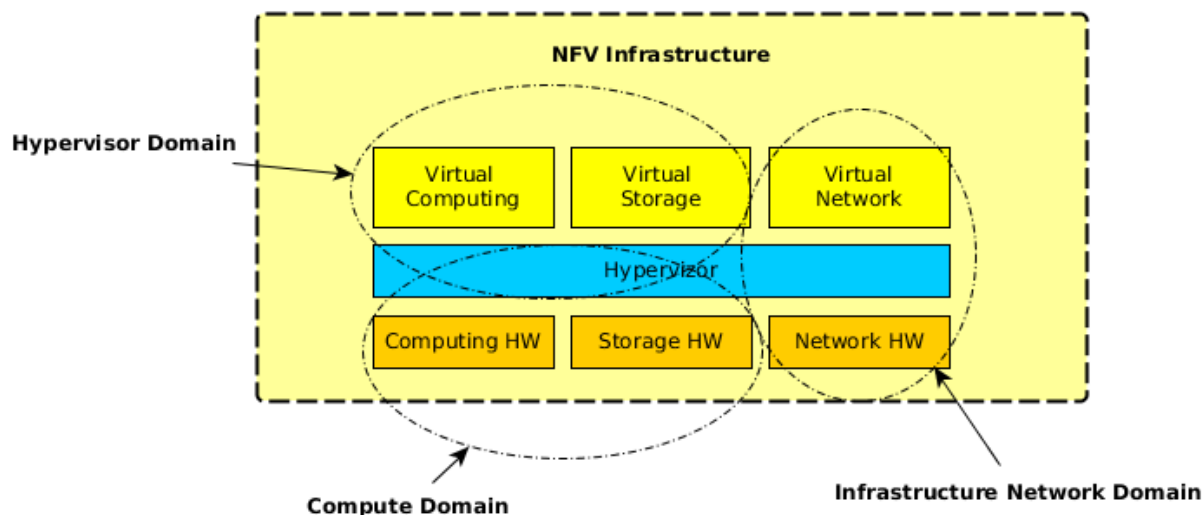
Pro zjednodušení lze celou NFV infrastrukturu rozdělit do 3 následujících domén:

- **Compute Domain** - Do této domény patří veškeré hardwarové zdroje jako jsou servery, úložiště a komponenty, které tyto zdroje obsahují, např. procesory, pevné disky, síťové karty, atd. Zároveň je zde řešen návrh fyzické topologie. [21]
- **Hypervisor Domain** - Toto je doména, které představuje softwarové prostředí abstrahující hardware v compute doméně a poskytuje je jako virtuální zdroje. Tyto

zdroje následně mohou využívat virtuální síťové funkce. [22]

- Infrastructure Network Domain - V této doméně je řešeno veškeré propojení výše zmíněných domén. Tedy fyzické i virtuální infrastruktury.[23]

Funkci obsaženou v jednotlivých doménách znázorňuje obrázek č. 3.2. Více informací na tuto problematiku lze nalézt v [20] a ve zdrojích uvedených u každé domény.

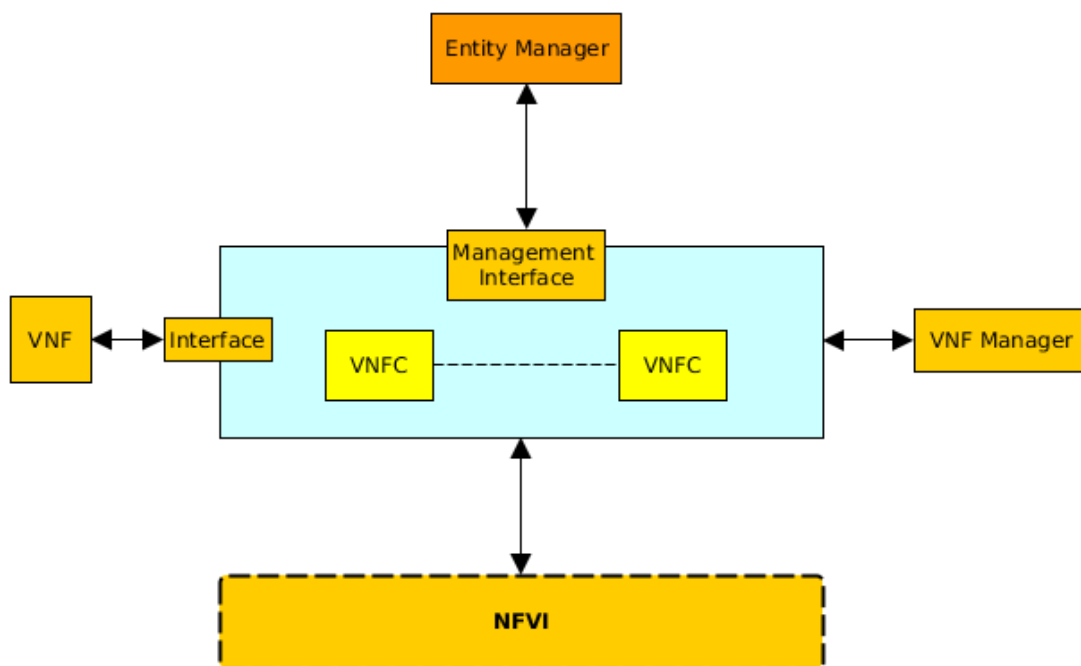
Obrázek 3.2: Schéma NFV infrastruktury

Dá se říci, že referenční návrh infrastruktury pro NVF je podobný jako pro návrh infrastruktury pro cloud computing platformu. Měl by se tedy skládat z generických a komerčně vysoce dostupných serverů, které by měli být zapojeny do switchu a tím by měla být zajištěna konektivita. Na tyto servery je následně nasazen jeden z dostupných hypervisorů. Výběr správného hypervisoru, které jsou v současné době dostupné na trhu, je hlavní podmínka správného a funkčního návrhu této části NFV frameworku. Přehled hypervisorů je uveden v kapitole ?? V produkčním prostředí by součástí řešení bylo samozřejmě řešení síťového návrhu. Tato práce však má sloužit pouze jako ukázka a z tohoto důvodu zde nebude síťový návrh zmíněn.

3.1.2 Virtuální síťová funkce

Virtuální síťová funkce (VNF) je dle [24] určitá síťová funkce, která běží na NVF infrastruktuře a je zároveň NVF frameworkem řízena a spravována. Zároveň musí mít dobře definované rozhraní k ostatním síťovým funkcím, k VNF Managerovi a měla by obsahovat management rozhraní či port. Jedna VNF může být obsažena v jednom virtuálním stroji nebo může být roztažena přes více virtuálních strojů.

Na obrázku č. 3.3 je vidět jednoduché schéma virtuální síťové funkce dle referenčního návrhu [24]. Celý životní cyklus VNF, což je vytvoření, spuštění, zastavení, smazání a škálování, řídí VNF Manager, který je součástí NVF managementu a orchestrace. Současně je možné dynamicky změnit aktuální konfiguraci pomocí Entity manageru (EM) přes management interface. EM může spravovat více VNF nebo právě jednu. Vnitřní struktura celé instance může být tvořena více komponentami (VNFC), které spolu mohou být navzájem provázány. Toto provázání však nemusí být viditelné zvenčí.

Obrázek 3.3: Schéma virtuální síťové funkce

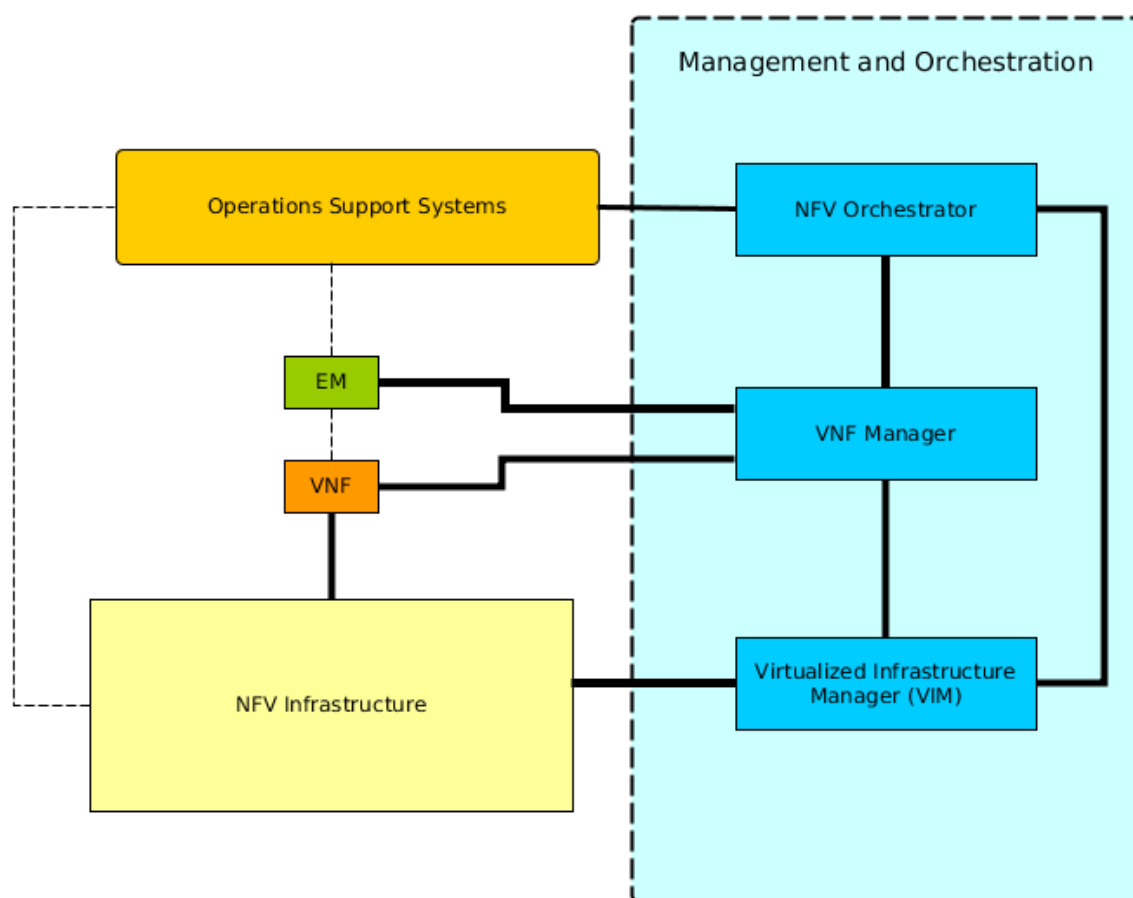
Pohledem na současný trh zjistíme, že VNF je prakticky poskytována ve 3 základních podobách.

- Softwarová aplikace - V tomto případě je poskytována VNF jako aplikace, která může být nainstalována na běžný operační systém jako je například GNU/Linux.
- Ucelený operační systém - Zde je poskytován přímo celý operační systém, který může být nainstalován do virtuálního stroje nebo i na fyzický server.
- Kompletní VM - Poskytovatel VNF může dát k dispozici rovnou přetvořený obraz virtuálního stroje (image), který může obsahovat operační systém se síťovými funkcemi. Tento systém však nemusí být klasicky dostupný operační systém jako je GNU/Linux či FreeBSD, ale může se jednat o speciálně vytvořený systém od

výrobce. Tento způsob budou využívat poskytovatelé, kteří mají proprietární řešení pro síťová řešení jako je například Cisco či Juniper.

3.1.3 Management a orchestrace NFV

Management a orchestrace virtualizace síťových funkcí (NFV MANO) je nejdůležitější část celého NFV frameworku. Je tomu tak, protože MANO zajišťuje správné fungování NFV infrastruktury i jednotlivých virtuálních síťových funkcí. MANO také poskytuje funkce nutné pro provisioning VNF a související operace, jako je jejich konfigurace jednotlivých VNF a infrastruktury, na které běží. Zároveň spravuje a řídí životní cyklus fyzických a virtuálních zdrojů, které slouží pro podporu VNF.

Obrázek 3.4: Schéma NFV MANO

Jak vyplývá z obrázku č. 3.4, tak referenční návrh MANO dle [25] se skládá ze hlavních 3 částí, které se zabývají správnou jednotlivých vrstev NFV frameworku.

- Virtualized infrastructure manager (VIM) - Řídí a spravuje fyzické a virtuální

zdroje v jedné doméně infrastruktury. Celková infrastruktura se může skládat z více domén a každá musí mít svůj VIM. Jeho typickými úlohami jsou vytváření, udržování a uvolňování VM na dostupných zdrojích v doméně. Zároveň musí mít přehled o všech těchto a stavu hardwarových zdrojů.

- VNF manager - Dohlíží na lifecycle management jednotlivých VNF instancí. To znamená, že vytváří, udržuje a ukončuje VNF instance, které běží na jednotlivých VM (ty však spravuje VIM). Opět může existovat více VNF managerů, kteří mohou spravovat jednu či více VNF.
- NFV orchestrator - Zjednodušeně slouží jako řízení a správu všech VIM a všech VNF managerů. Pomocí komunikace s VIM dokáže spravovat dostupné zdroje a pomocí komunikace s VNF managery dokáže řídit síťové služby. Jeho další funkcí je i přehled všech dostupných VNF, neboli katalog VNF, a registrace nových VNF do tohoto katalogu. Ten je pak dostupný uživatelům.

Celý systém je navržen tak, že by měl pracovat společně se stávajícími aplikacemi a systémy, které potencionální uživatelé používají pro provoz své infrastruktury a podnikových procesů (Operation support system).

V oblasti NFV MANO probíhá v současnosti rozsáhlý vývoj a existuje několik projektů, které se tím zabývají. V článku [6] je nabídnut zajímavý přehled.

3.2 Dostupné prostředky pro NFV Infrastrukturu

3.2.1 OpenStack

//Citace OpenStack a VNF.

OpenStack je open-source platformou umožňující postavit IaaS cloud, který může být nainstalován i na běžném hardwaru. Toto řešení má za cíl vytvořit dostupnou cloudovou platformu, která bude splňovat všechny potřeby privátních a veřejných cloudů nezávisle na velikosti řešení. [29]

Celá stavba systému OpenStack se skládá z několika na sobě nezávislých projektů (modulů), které řeší různé oblasti cloudové platformy. Tyto projekty mezi sebou komunikují pomocí otevřených API a mohou být spravovány pomocí dashboardu. Celé administrace OpenStacku může být prováděna přes webově rozhraní, příkazovou řádku či přímo pomocí příkazů zaslaných do API. Celé toto řešení se vyznačuje jednoduchostí implementace, škálovatelností a rychlým vývojem nových vylepšení. Hlavními moduly OpenStacku jsou [29] [30]:

- Keystone - identifikační služba používaná OpenStackem pro autorizaci a autentizaci. Ověřování probíhá pomocí tokenů. Uživatel přihlášením odesílá žádost na

Keystone, který tento modul zpracuje, zjistí pověření a vytvoří token. Vytvořený token je poté odeslán s žádostí do ostatních služeb. Zde dojde ke komparaci tokenu se současnou přístupovou politikou a dojde ke zjištění, zdali má uživatel dostatečná oprávnění pro provedení požadovaného úkonu.

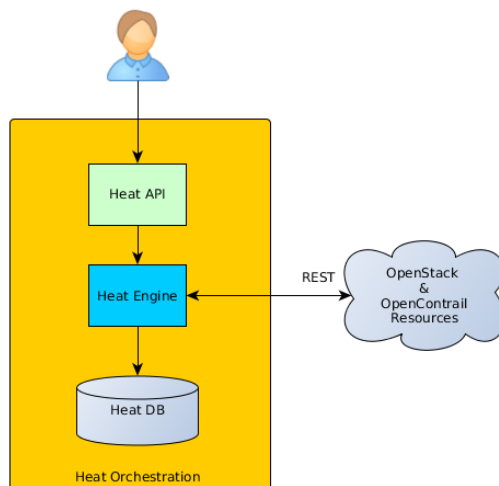
- Glance - služba umožňující práci s virtuálními diskovými obrazy (imagy). Tyto obrazy mohou být uloženy na mnoha různých místech od lokálních systémových disků až po distribuované souborové systémy, jako je OpenStack Storage.
- Nova - tento modul poskytuje výpočetní služby. Umožňuje tedy běh několika instancí virtuálních strojů na několika hostitelských strojích, nan kterých je nainstalována služba OpenStack compute. OpenStack podporuje hypervizory KVM, QEMU, VMware ESX, Hyper-V, Xen.
- Neutron - je služba pro správu všech síťových aspektů OpenStacku. Jedná se tedy o SDN komponentu. Neutron podporuje možnost rozšíření o tzv. pluginy, které umožňují využívat řešení třetích stran pro síťování.
- Cinder - poskytuje infrastrukturu pro mapování volumů v OpenStacku.
- Ceilometer - služba, která sbírá měřená data a monitoruje tak využívané zdroje.
- Heat - umožňuje automatizovanou orchestraci virtuálních strojů na základě vytvořených templatů.
- Horizon - představuje dashboard, který umožňuje cloudovým administrátorům a uživatelům spravovat různé zdroje a služby OpenStacku. Dashboard umožňuje interakci s OpenStackovým kontrolerem prostřednictvím API.

//Heat

3.2.1.1 Vanilla Neutron

3.2.1.2 OpenContrail

OpenContrail je systém, který může být použit v mnoha síťových scénářích jako například v cloud networkingu nebo v sítích poskytovatele síťových služeb. V privátním cloudu, ve Virtual Private Cloud (VPC) a v IaaS se vyskytuje prostředí s velkým množstvím tenantů, kde několik tenantů sdílí stejné fyzické zdroje (server, uložistiště, fyzickou síť). Každý tenant má přiřazeny vlastní logické zdroje (virtuální stroje, virtuální uložistiště, virtuální síť). Tyto logické zdroje různých tenantů musí být od sebe odděleny. Virtuální síť v datacentrech mohou být také spojeny s fyzickou IP VPN nebo L2 VPN. [32]

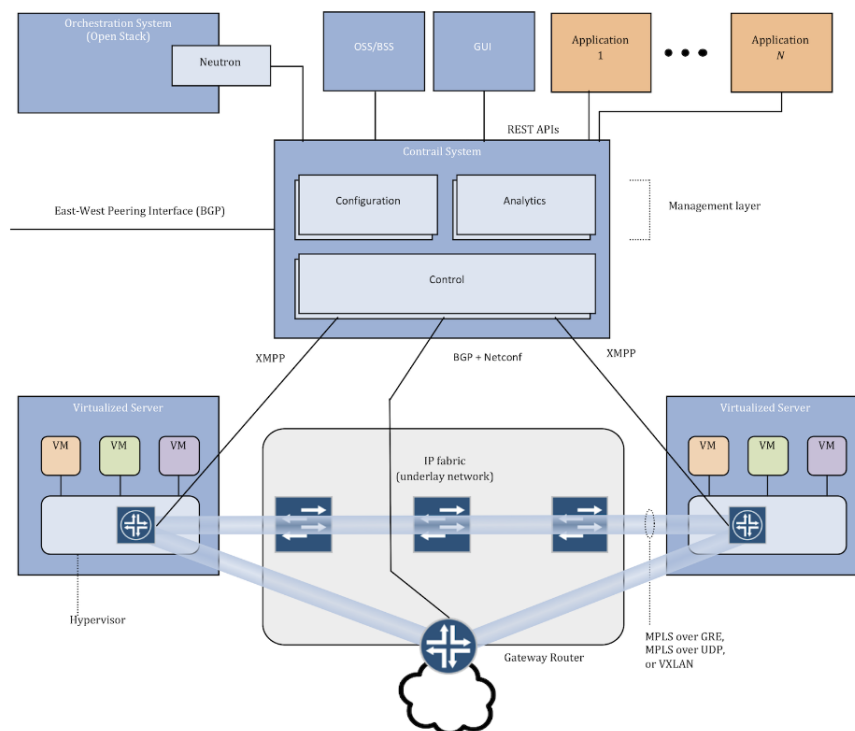

Obrázek 3.5: Popis heat orchestrace

OpenContrail je složen ze dvou hlavních komponent. První z nich je Controller, který je logicky centralizovaný, ale fyzicky distribuovaný. To znamená, že je složen z několika typů rolí a každý z nich má několik instancí z důvodu vysoké dostupnosti a horizontální škálovatelnosti. Tyto role mohou být fyzické servery nebo virtuální stroje. Tyto role jsou [33]:

- Configuration role - poskytuje north-bound REST API. Toto API může být použito pro konfiguraci systému nebo pro extrahování operačního stavu systému.
- Control role - implementuje logicky centralizovanou část control planu.
- Analytics role - je zodpovědný za sběr, porovnání a prezentaci analytických informací.

Další komponentou je vRouter, který má na starost přenos dat. VRouter běží na virtualizovaném serveru, na kterém běží hypervisor. Rozšiřuje fyzickou síť v datovém centru o virtuální overlay síť hostovanou ve virtualizovaných serverech. VRouter narozdíl od vSwitchů poskytuje směrování a služby vyšších vrstev. Data plane, tedy vRoutery mezi sebou, může používat různé technologie overlay jako MPLS over GRE, MPLS over UDP a VXLAN. Control plane protocol mezi Controllerem a fyzickým gateway routerem (nebo switchem) je BGP. Protokol používaný mezi Controllerem a vRoutery se nazývá XMPP. Obrázek č. 3.6 ukazuje schéma OpenContrailu.

Obrázek 3.6: Schéma OpenContrail, převzato z [32]

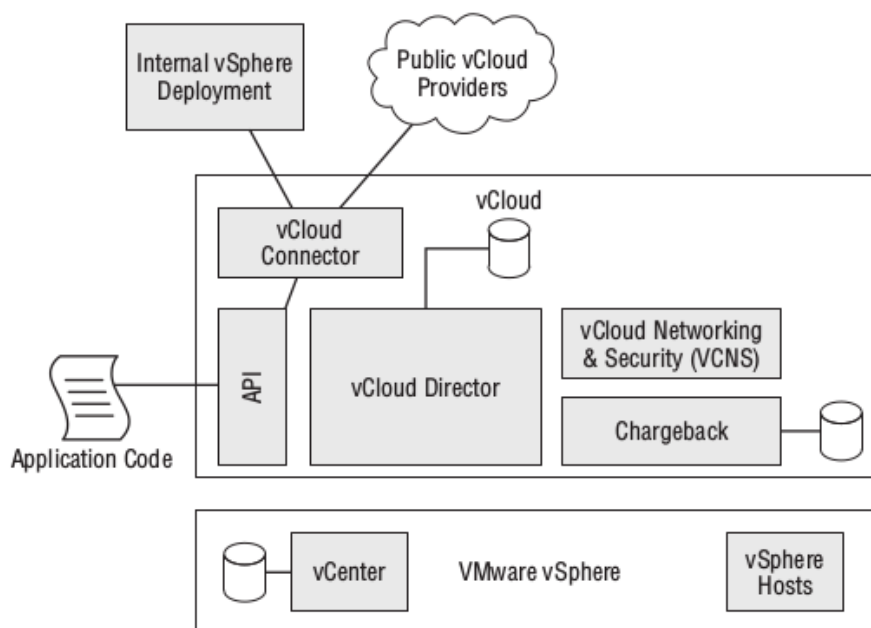
3.2.2 VMware vCloud

3.2.2.1 VMware vCloud

Společnost VMware poskytuje pro privátní cloudové systémy své řešení, které označuje jako VMware vCloud. Toto řešení je poskládané z jednotlivých produktů této společnosti. Celá architektura má hierarchický model, který je vidět na obrázku č. 3.7

Dle [36] se VMware vCloud skládá především z těchto komponent.

- VMware vCloud Director - je jedna ze základních součástí potřebných pro vytvoření privátního cloudu ve stylu VMwaru. Umožňuje vytvořit a doručovat koncovým zákazníkům infrastrukturu jako službu. Je propojen a přímo spolupracuje s VMware vSphere center.
- VMware vSphere - tento produkt slouží pro vytvoření virtualizované infrastruktury. Je to sdružení více komponent. Ty nejhlavnější jsou:
 - VMware ESX (ESXi) - hypervisor, který byl popsán v kapitole ??.
 - VMware vCenter Server - umožňuje efektivní a pokročilejší správu virtualizovaného prostředí, bez ohledu na jeho velikost. Jedná se např. o snadné

Obrázek 3.7: Schéma VMware vCloud, převzato z [36]

vytváření nových virtuálních počítačů, jejich klonování nebo importování z jiného úložiště.

- VMware vSphere Client - je určený pro dálkovou správu hostitelů ESXi. Připojit se můžeme prostřednictvím vCenter serveru nebo přímo přes ESXi server.
- VMware vCloud Networking and Security - poskytuje síťování a bezpečnost pro virtuální prostředí. Poskytuje mnoho síťových funkcí a poskytuje framework pro integraci řeší třetích stran.
- VMware vShield - představuje možnost zabezpečení v prostředí VMware vSphere. Může být konfigurován pomocí vShield Managera, který umožňuje centrální správu přes webové rozhraní, vSphere klient plug-in, nebo command line interface (CLI).
- VMware vCenter Chargeback - slouží pro monitorování virtuálních strojů, které následně může být účtováno.

3.3 Dostupné možnosti pro VNF

Navrhnutá řešení v této práci představují virtuální vířové funkce pro firewall a load balancing.

3.3.1 FWaaS

Pokud se podíváme na trh s VNF u některých vendorů, tak zjistíme, že mnozí poskytují virtuální instance, které se dají použít pro účely VNF v této práci. Tato práce je zaměřena především na funkce firewallu a proto zde jsou uvedeny příklady pouze pro ně. Uvedeny jsou hlavně produkty největších a nejpoužívanějších poskytovatelů síťových prvků a také open-source firewall.

- Juniper vSRX - Jde o firewall od společnosti Juniper, který je obdobou jejich fyzického zařízení Juniper SRX. Jde o virtuální instanci poskytující funkce pro firewall, routing a pokročilé bezpečnostní funkce pro poskytovatele telekomunikačních služeb a větší společnosti. Toto VM je určené pro privátní, public i hybrid cloud.
- Fortigate-VM - Fortigate Virtual Appliances je řešení pro cloudové prostředí od společnosti Fortinet. Nabízí stejné funkce pro firewall jako jsou obsaženy ve Fortigate fyzických zařízeních.
- Cisco ASA v - Společnost Cisco nabízí Adaptive Security Virtual Appliance (ASA v), která obsahuje stejný software jako fyzické ASA zařízení a většinu funkcí pro firewall, routing a VPN.
- PFSense - PFSense je open-source projekt, který má za cíl poskytnout firewall postavený na operačním systému FreeBSD, který může běžet na klasické architektuře jednodeskových počítačů. Toto řešení poskytuje všechny důležité vlastnosti komerčních firewallů, má jednoduché ovládání a je to otevřené řešení.

3.3.2 LbaaS

- AVI networks
- HAproxy – je velmi rychlé a spolehlivé řešení nabízející vysokou dostupnost, load balancing a proxy pro aplikace založené na TCP a HTTP

3.4 Možnosti prostředky pro Management a Orchestraci VNF

// *Konfigurovační management // ** Co existuje // ** SaltStack // ** Ansible
 // *Predkonfigurovaného image či aplikace // *Pomoci Heat bash scriptu

4 Požadavky a architektura prostředí pro NVF a VFN

V předešlé kapitole byla vysvětlena základní problematika, která souvisí s virtualizací síťových funkcí, cloud computingem a softwarově definovanými sítěmi. Zároveň byla popsána referenční architektura frameworku pro virtualizaci síťových funkcí. Tato kapitola bude již věnována konkrétnímu příkladu využití virtuálních síťových funkcí v cloudovém prostředí. Nejprve zde popsána navržená architektura pro privátní cloudovou platformu využívající virtualizaci síťových funkcí, kterou mohou využívat všichni její uživatelé. Pro tuto cloudovou platformu a pro její uživatele byli navrženy dva příklady virtuálních síťových funkcí. U obou příkladů jsou uvedeny scénáře a způsob jakým jsou navrženy.

4.1 Požadavky na NFV Infrastrukturu

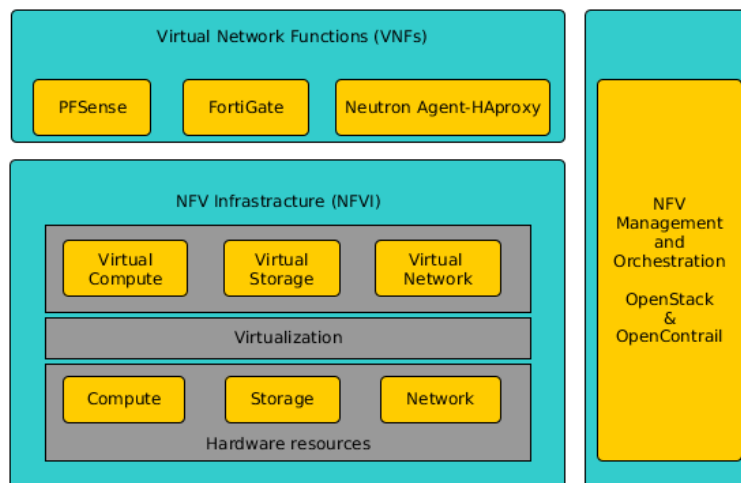
- //Open Source technologie
- //Možnost automatického vytváření ifrastruktury
- //Podporara různých řešení pro SDN
- //Vybral jsem si OpenStack protože ...

4.2 Požadavky na VNF

- Vybral jsem si PFSense a Fortigate ...
- Vybral jsem si HAproxy a AVI networks ...

4.3 Výsledná architektura použitého frameworku

Architektura navrženého řešení byla implementována pomocí cloudové platformy OpenStack a SDN řešení OpenContrail. Obrázku č. 4.1 znázorňuje tyto technologie v souvislosti s referenční architekturou popsanou v kapitole ???. Je nutné říci, že obě technologie nezapadají přímo do jedné z částí referenční architektury. Naopak v některých případech se překrývají nebo se v ní doplňují.

Obrázek 4.1: Architektura NFV řešení

OpenStack byl zvolen, protože se jedná o největší open-source cloudovou platformu na světě. OpenStack tvoří část správy infrastruktury. Hardwarová vrstva infrastruktury se může skládat z libovolných serverů, na kterých je nainstalován KVM hypervizor. Tento hypervizor tvoří virtuální vrstvu a byl vybrán, protože je nejčastěji používán společně s OpenStackem. Avšak v případě potřeby by zde mohl být použit i jiný hypervizor, pokud bude zachována kompatibilita vůči OpenStacku.

OpenStack spravuje převážně zdroje týkající se výpočetního výkonu (Compute) a uložení (Storage). Tyto zdroje následně přiděluje dle potřeby virtuálním instancím nebo v našem případě instancím, které slouží jako VNF. Bylo však nutné zvolit řešení, které se bude starat o síťování.

Speciálně pro vyřešení síťování v této infrastruktuře je součástí řešení OpenContrail. Díky tomu je možné vytvářet overlay síť pomocí VXLAN či MPLS over GRE, kterými jsou dynamicky propojovány jednotlivé VM a VNF.

Jednotlivá VNF mohou být v OpenContrailu vytvořena pomocí tzv. Servisních Instance a Servisní Templatů. Ty budou v této práci použity pro vytvoření VNF sloužící jako firewall a budou podrobně popsány v kapitole věnující se vytváření této služby.

Další součástí, která musela být v architektuře navržena, je způsob řízení a správy jednotlivých VNF. Zde se muselo jednat o řešení, jakým automaticky vytvořit a popřípadě i smazat všechny potřebné části potřebné pro VNF. Pro tuto část byl zvolen Heat. Heat je část OpenStacku, která slouží pro automatickou orchestraci. Ten bude v tomto návrhu zastávat roli VNF manažera, pomocí kterého budou jednotlivé VNF spravovány. Avšak dalo by se říci, že do této role spadá i OpenContrail, protože právě on umožňuje také spravovat jednotlivé VNF za běhu.

Heat je hlavní projekt v OpenStacku pro orchestraci. Umožňuje uživatelům popsat nasazení komplexních cloudových aplikací v jednom textovém souboru, který se nazývá Heat template. Tyto soubory se dají předat heat enginu, který podle nich dokáže automaticky vytvořit požadované zdroje v OpenStacku i v OpenContrailu.

Z toho návrhu je patrné, že zde není implementovaný NFV orchestrator. Je to z důvodu toho, že pro účely řešení virtuálních síťových funkcí na cloudové platformě OpenStack s OpenContrailem, která je navržena v této práci, není tato část potřeba.

5 Testovací scénáře a realizace pro VNF a NFV

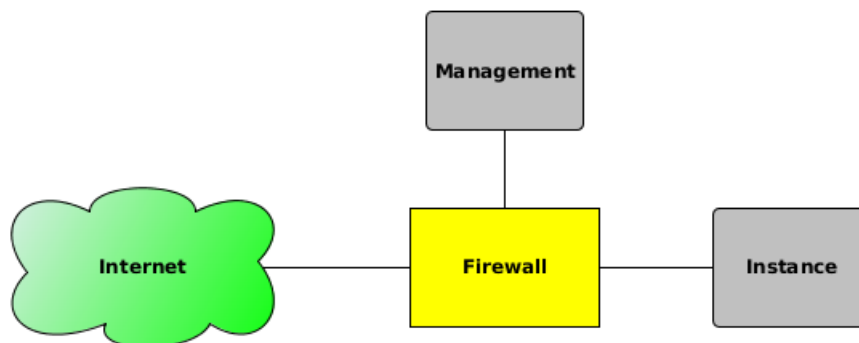
V předchozí kapitole byla popsána oblast virtualizace síťových funkcí a její architektura. Také byly popsány jednotlivé technologie, které budou v této kapitole použity k realizaci ukázkových VNF. Pro každou VNF zde bude uveden příklad jejího použití a jakým způsobem jsou realizovány požadavky na její životní cyklus, které byly uvedeny v předchozí kapitole.

5.1 Scénáře pro použití vybraných VNF

5.1.1 Scénář LbaaS

Jedním z často využívaných síťových funkcí je load balancing. Pokud chce uživatel v cloudu provozovat nějaký druh webové služby, která musí být vysoce dostupná nebo bude velice vytížená, tak bude ve většině případů potřebovat využít více než jeden server. Pro rozdělení zátěže mezi tyto servery by následně použil fyzický load balancer. Ten bude spravovat příchozí komunikaci a distribuovat ji mezi několika serverů. Tím bude zajištěna rozloha zátěže a zajištěn bezvýpadkový provoz. Nevýhodou toho přístupu je právě nutnost pořízení fyzického load balanceru. Tím se uživatel značně omezí ve flexibilitě. Pokud například bude chtít další webové služby, které by měli být oddělené od těch stávajících, tak si bude muset opět pořizovat další hardwarový prvek. Alternativou k tomuto přístupu je využití cloudu a VNF, která bude mít load balancing funkcionalitu.

- Webové servery - Virtuální instance, na kterých bude umístěna požadovaná webová aplikace.
- Privátní síť - Je síť, kde budou tyto servery umístěny.
- Load balancer - Tato část je zodpovědná za řízení příchozí a odchozí komunikace webových serverů s okolním světem (Internetem).

Obrázek 5.1: Firewall as a Service

5.1.2 Scénář FwaaS

5.2 Realizace VNF pro LbaaS

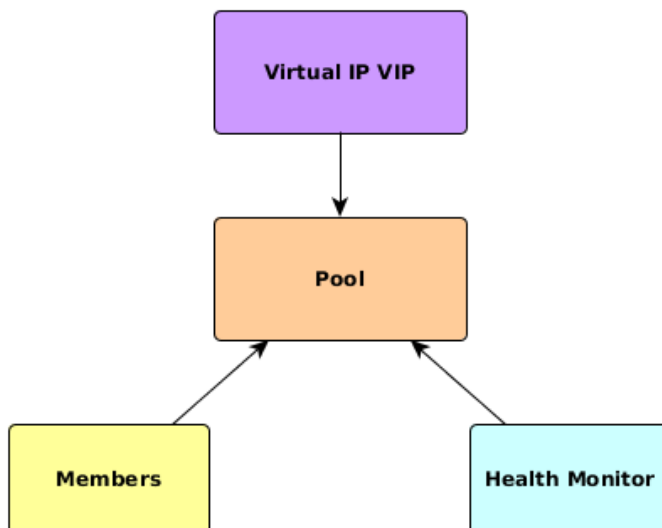
5.2.1 HAproxy - Neutron HAproxy agent

OpenStack Neutron ve své implementaci obsahuje službu LBaaS. Je to jedna z jeho pokročilou služeb, která umožňuje použít jeden soubor API k ovládání load balanceru od poskytovatelů třetích stran. Jedinou podmínkou je, aby toto API implementovali. Toto velice zjednodušuje uživatelům OpenStacku ovládání load balancerů a odpadá díky tomu nutnost seznamování se s implementací a konfigurací těchto různých řešení, která mohou být velmi specifická a odlišná.

V této práci je ukázán příklad využití implementace load balanceru v OpenContrailu, který může být přes toto api ovládán. Tento příklad je však univerzální a může být použit s jakoukoli implementací load balanceru, ať už virtuálního (softwarového) či fyzického, pokud dokáže komunikovat s OpenStack Neutron LbaaS rozhraním. Dle dokumentace [34] je v OpenContrailu implementace load balanceru řešena pomocí HAProxy. HAProxy je zdarma dostupný open source software pro unix operační systémy [40].

Load balancer se v Neutron LbaaS skládá ze 4 objektů.

- Pool - Označuje síťový rozsah pro webové servery.
- Virtuální IP (VIP) - ip adresa, na kterou přichází komunikace
- Member - Označuje konkrétní instanci, která je členem poolu.
- Monitor - Monitoruje stav jednotlivých serverů a aplikací.

Obrázek 5.2: Neutron LbaaS

Obrázek č. 5.2 zachycuje jednotlivé závislosti mezi těmito objekty. Tato implementace má tyto hlavní funkce:

- Poskytuje Load balancing komunikace od klientů do poolu serverů. Load balancer zprostředkovává spojení prostřednictvím své VIP.
- Poskytuje load balancing pro HTTP, TCP a HTTPS komunikaci.
- Poskytuje možnosti pro monitorování aplikací. Prostřednictvím HTTP, TCP či PING. Zde celý proces tak, že se load balancer pokusí v určeném časovém intervalu navázat s daným serverem v pool spojení dle vybraného protokolu.
- Umožňuje asociaci floating ip (veřejné adresy) k VIP, čímž umožňuje přístup k serverů z veřejné sítě.

Celý proces probíhá tak, že každý virtuální server, který je asociovaný s daným pool, z něj obdrží IP adresu. Když přijde na VIP nějaký dotaz na danou webovou aplikaci, tak je tento dotaz předán dál na jednu z těchto přiřazených IP adres. Pokud nastane s aplikací či serverem nějaký problém, který zachytí monitor, tak load balancer ip adresu tohoto serveru přestane posílat komunikaci, dokud není vše zase v pořádku. Výběr serveru může probíhat pomocí jedné z následujících metod:

- Round robin - zde se komunikace distribuuje rovnoměrně, resp. dle vah zadáných u jednotlivých memberů v poolu.

- Least connection - zde je vybrán member s nejméně spojeními.
- Source IP - u této metody je vybrán member na základě zdrojové ip adresy klienta.

V tomto případě si tedy není třeba starat o automatizaci konfigurace celého řešení. Je zde pouze nutné správně nadefinovat jednotlivé komponenty v heat templatu, abychom dosáhli požadovaného chování.

5.2.1.1 LbaaS heat template

Aby nemusel uživatel ručně vytvářet load balancer ručně, tak byl celý proces vytváření load balanceru zautomatizován pomocí heat templatu. Navržený heat template pro LbaaS v sobě obsahuje několik prostředků, které se po jeho spuštění pokusí heat engine vytvořit. Celý template v sobě obsahuje i webové instance, které slouží pro testování. V produkci by však byly v odděleném templatu. Template je parametrizovaný a konkrétní hodnoty pro jednotlivé zdroje (ip adresy, ip) jsou v tzv. enviroment file, který se zadává při spuštění daného templatu. Dále jsou popsány pouze hlavní části heat templatu.

- privatní síť - k této síti jsou připojeny obě webové instance, load balancer a router. Součástí je definice toho zdroje jsou i subnet, který má dále parametry týkající se DHCP ip adres.

```
private_net:
  type: OS::Neutron::Net
  properties:
    admin_state_up: True
    name: { get_param: private_net_name }
    shared: False
private_subnet:
  type: OS::Neutron::Subnet
  properties:
    allocation_pools:
      - start: { get_param: private_net_pool_start }
        end: { get_param: private_net_pool_end }
    cidr: { get_param: private_net_cidr }
    enable_dhcp: True
    ip_version: 4
    name: { get_param: private_net_name }
    network_id: { get_resource: private_net }
```

Ukázka kódu 5.1: Privátní síť a subnet

- 2 x web instance - jedná se o virtuální instance s operačním systémem Ubuntu 14.04. Po spuštění heat templatu se na tyto instance nainstaluje Apache server a vytvoří se index.html. Díky tomu je možné následně otestovat zda load balancer distubuje komunikaci mezi těmito dvěma servery.

```
instance_01:
  type: OS::Nova::Server
  properties:
    image: { get_param: instance_image }
    flavor: { get_param: instance_flavor }
    key_name: { get_param: key_name }
    name: test-web01
    networks:
      - network: { get_resource: private_net }
    security_groups:
      - default
      - { get_resource: http_security_group }
    user_data_format: RAW
    user_data: |
      #!/bin/bash -v
      apt-get install apache2 -yy
      echo "Instance 01" > /var/www/html/index.html
```

Ukázka kódu 5.2: Web server 1

- router - toto je Neutron router implementující SNAT. V tomto příkladě je využíváný webovými servery pro konektivitu k Internetu. Toto je nutné pro nainstalování programu Apache na webové servery.

```
router:
  type: OS::Neutron::Router
  properties:
    name: { get_param: router_name }
    external_gateway_info:
      network: { get_param: public_net_id }
```

Ukázka kódu 5.3: Web server 1

- public síť - toto je veřejná síť, ze které je získána VIP pro load balancer. Na tuto VIP bude dále asociována floating ip.

```
public_net:
  type: OS::Neutron::Net
  properties:
```

```

    admin_state_up: True
    name: { get_param: public_net_name }
    shared: False
public_subnet:
  type: OS::Neutron::Subnet
  properties:
    allocation_pools:
      - start: { get_param: public_net_pool_start }
        end: { get_param: public_net_pool_end }
    cidr: { get_param: public_net_cidr }
    enable_dhcp: True
    ip_version: 4
    name: { get_param: public_net_name }
    network_id: { get_resource: public_net }
lb_floating:
  type: OS::Neutron::FloatingIP
  properties:
    floating_network_id: {get_param: public_net_id}
    port_id: {get_attr: [lb_pool, vip, port_id]}

```

Ukázka kódu 5.4: Public síť a subnet

- pool - jedná se o definování poolu pro load balancer. Na ukázce je vidět, že byla zvolena metoda Round Robin. Tato metoda byla zvolena kvůli co nejjednoduššímu testování tohoto templatu.

```

lb_pool:
  type: OS::Neutron::Pool
  properties:
    admin_state_up: True
    lb_method: ROUND_ROBIN
    name: { get_param: lb_name }
    protocol: HTTP
    monitors:
      - { get_resource: lb_ping_health_monitor }
    subnet_id: { get_resource: private_subnet }
  vip:
    protocol_port: 80
    address: { get_param: public_net_ip }
    admin_state_up: True
    subnet: { get_resource: public_subnet }

```

Ukázka kódu 5.5: Load balancer pool

- **members** - po vytvoření instancí je nutné jejich přidání do poolu jako members. Pokud webová aplikace na serverch využívá jiný port než port 80, je možné ho zde změnit.

```
lb_pool_member_instance_01:
  type: OS::Neutron::PoolMember
  properties:
    address: { get_attr: [ instance_01 , first_address ] }
    admin_state_up: True
    pool_id: { get_resource: lb_pool }
    protocol_port: 80
```

Ukázka kódu 5.6: Members

- **health monitoring** - zdroj pro monitoring. Dle zvolených parametrů je vidět, že každých 5 sekund bude poslán ping na servery a bude se čekat 5 sekund na odpověď. Pokud nepřijde, tak load balancer usoudí, že je daný server není v pořádku a přestane na něj přeposílat komunikaci.

```
lb_ping_healt_monitor:
  type: OS::Neutron::HealthMonitor
  properties:
    admin_state_up: True
    delay: 5
    max_retries: 1
    timeout: 5
    type: PING
```

Ukázka kódu 5.7: Monitor

V celém heat templatu je ještě více zdrojů, které se vytváří. Ty zde však nebudou popsány. V případě zájmu lze nálezt kompletní heat template v příloze.

5.2.1.2 Testování LbaaS

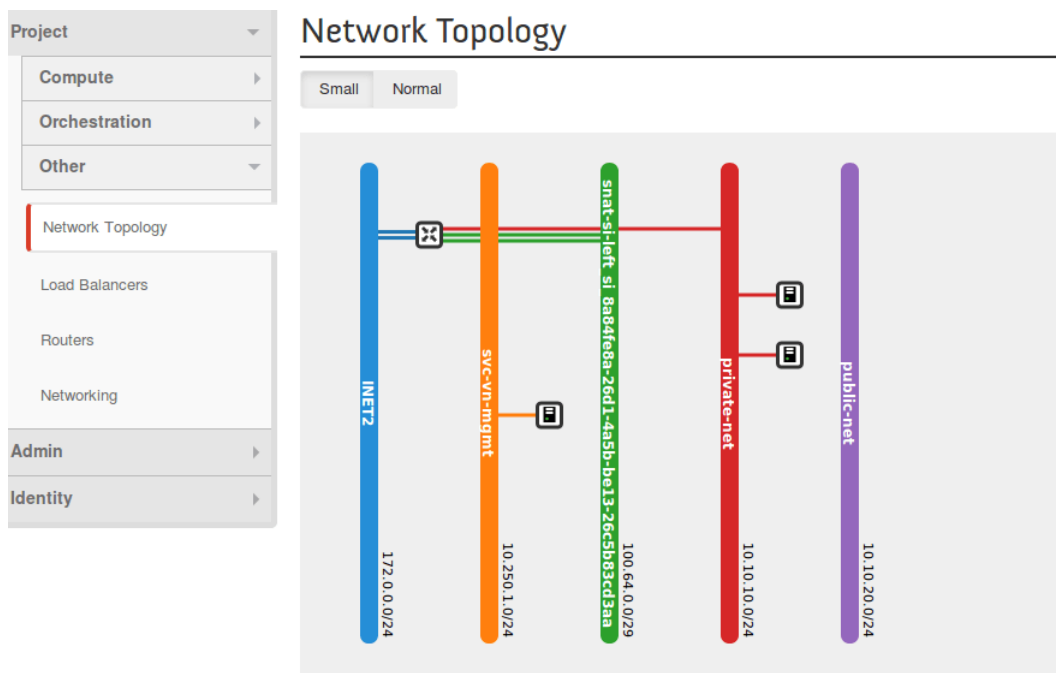
V reálné případě by si uživatel heat template vybral z katalogu. Avšak v případě této práce bude heat template spouštěn pomocí příkazu v terminálu:

```
heat stack-create -f heat/templates/lbaas_template.hot -e
  heat/env/lbaas_env.env lbaas
```

Tento příkaz vytvoří všechny již uvedené prostředky pro load balancing. Konkrétní load balancer má nakonfigurovanou virtual ip adresu (VIP) a k ní přiřazenou floating adresu, která je přístupná z externích sítí. Zároveň má tento load balancer přiřazený

pool, ke kterému je přiřazena privátní síť 10.10.10.0/24. Další zdrojem, který byl vytvořen je health monitor. Díky němu má load balancer přehled o aktuálním stavu webových instancí. Pokud by náhodou některá z nich přestala odpovídat, v tomto případě na ping, tak by load balancer na tuto instanci přestal zasílat traffic.

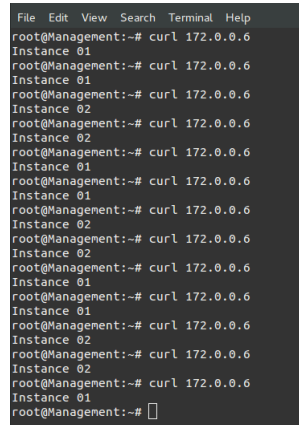
Na obrázku č. 5.3 je zobrazen screenshot vytvořené topologie v OpenStack dashboardu. Jsou zde vidět vytvořené servery a sítě. Není zde zobrazen load balancer, protože tato vizualizace tento prvek nezobrazuje. Lze ho nalézt v jiné části dashboardu, ale pro názornost bude rovnou otestováno jeho správné chování.

Obrázek 5.3: Vytvořená síťová topologie

Otestování správného chování virtuálního load balanceru, lze provést opakovaným dotazem na právě vytvořené webové servery. Tím je bude zároveň otestována jejich správná konfigurace. Pokud by totiž nevrátili správnou odpověď je možné, že chyba může být i zde.

Dotaz na webové servery byl proveden pomocí příkazu curl, kterému byla dána jako parametr public adresa load balanceru. Celý výstup toho testování znázorňuje obrázek č. 5.4. Po několika takovýchto dotazech na webové servery je vidět, že odpověď přichází střídavě od obou webových serverů. Probíhá mezi nimi tedy load balancing metodou round robin tak, jak bylo požadováno.


```

File Edit View Search Terminal Help
root@Management:~# curl 172.0.0.6
Instance 01
root@Management:~# curl 172.0.0.6
Instance 01
root@Management:~# curl 172.0.0.6
Instance 02
root@Management:~# curl 172.0.0.6
Instance 02
root@Management:~# curl 172.0.0.6
Instance 01
root@Management:~# curl 172.0.0.6
Instance 01
root@Management:~# curl 172.0.0.6
Instance 02
root@Management:~# curl 172.0.0.6
Instance 02
root@Management:~# curl 172.0.0.6
Instance 01
root@Management:~# curl 172.0.0.6
Instance 01
root@Management:~# curl 172.0.0.6
Instance 02
root@Management:~# curl 172.0.0.6
Instance 02
root@Management:~# curl 172.0.0.6
Instance 01
root@Management:~#

```

Obrázek 5.4: Test konektivity a load balancingu

5.2.2 AVI networks

5.3 Realizace VNF pro Fwaas

5.3.1 Servisní instance v OpenContrailu

V OpenContrailu je sice možnost využívat implementaci routeru s SNAT, která umožňuje instancím v privátních sítích konektivitu s externí sítí. Pokud však uživatel potřebuje využít pokročilejší funkce firewallu, tak je možné vytvořit servisní instanci, která bude sloužit jako VNF. V té může být použit libovolný požadovaný image firewallu uživatele.

Servisní instance v OpenContrailu je jednoduše virtuální stroj, který poskytuje danou VNF. Úplně nejjednodušším příkladem může být virtuální stroj s operačním systémem GNU/Linux, který může sloužit jako router mezi dvěma sítěmi. Pro vytvoření takového virtuálního stroje jsou nutné 3 základní elementy.

- Service Template
- Service Instance
- Service Policy

Servisní Template obsahuje obecný předpis pro danou VNF v OpenContrailu. Pro správné fungování je nutné zadat nastavit správné parametry patří:

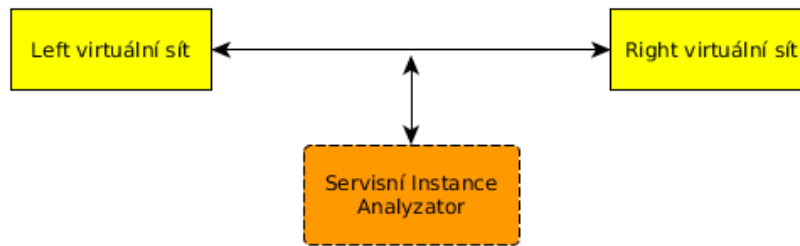
- Název - Název je označení daného Servisního Templatu. Pomocí něho lze následně identifikovat daný template a spustit dle jeho parametrů Servisní instanci.

- Image - Je image, který má být použit pro vytvoření dané servisní instance. V našem případě se bude jednat o image, který obsahuje požadované síťové funkce. Tento image musí před tím než může být použit nahrán do OpenStacku Glance.
- Service Type - V OpenContrailu, prozatím existují dva typy. Jsou to Traffic Analyzer a Firewall.
- Service Mode - Zde se určuje v jakém modu daný template bude nastaven. Jsou zde 3 možnosti. , .
 - Transparent - v tomto případě se jedná o neroutovaný firewall, neboli L2 firewall.
 - In-Network - poskytuje výchozí bránu a průchozí traffic je routovaný. Tento mode může být využit pro NAT, HTTP proxy, atd.
 - In-Network-NAT - zde je situace podobná jako u In-Network, ale navracející traffic nemusí být routovaný zpět do zdrojové sítě.
- Typy síťových portů - Zde se určuje kolik portů bude daná instance, vytvořená pomocí tohoto templatu mít a jaká bude jejich role. Jsou zde možnosti Left, Right a Management.

Po úspěšném vytvoření Servisního templatu je možné z něj vytvořit libovolný počet Servis Instancí. Ty běží jako klasické instance v OpenStacku. Jak tedy vyplývá z výše uvedených informací, tak existují dva druhy servisních instancí v OpenContrailu.

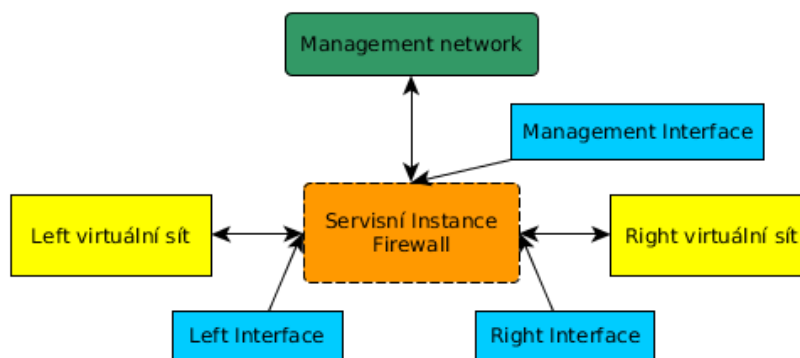
První z nich je Analyzer. Ten slouží k analýze a zachytávání síťového trafficu. Image pro tento typ servisní instance obvykle obsahuje protokolový analyzátor a paketový sniffer, jako je například oblíbený program Wireshark. Tato instance dostává traffic, který je posílán mezi dvěma sítěmi. Tento traffic vybírá OpenContrail podle nastaveného pravidla pro dané sítě. Podle těchto pravidel je vybrána jen část trafficu, která je následně dána k dispozici servisní instanci. Samotná servisní instance nijak nemanipuluje s trafficem a ani do něj žádný negeneruje. Jednoduše lze říci, že má nastavený síťový port v promiskuitním modu a pouze pozoruje traffic. Poté jen hlásí zachycené události uživateli či jiným entitám v síti. Obrázek č. 5.5 znázorňuje tento typ servisní instance.

Druhým typem servisní instance je firewall. V tomto případě již servisní instance manipuluje s trafficem. Hlavní bodem při vytváření servisní instance jako firewall je přiřadit správné virtuální sítě k správným virtuálním síťovým portům. Servisní instance má obvykle dva síťové porty - left a right. Ty slouží pro propojení sítí do kterých jsou zapojeny. V některých případech je možné servisní instanci přidat třetí síťový port, který slouží pro out-of-band management. Přestože některá řešení pro servisní instance sloužící jako firewall mohou mít již své požadované chování definované hned při jejich

Obrázek 5.5: Schéma zapojení servisní instance Analyzer

startu, tak tento port může být velice užitečný při konfiguraci dané servisní instance. A to ať už se jedná o konfiguraci manuální či pomocí nějaké vyšší management entity.

Obrázek 5.6: Schéma zapojení servisní instance

Service policy dovoluje síťový traffic mezi virtuálními sítěmi a říká systému, aby ho posílal skrze servisní instanci.

5.3.2 Heat template pro FwaaS

Pro FwaaS je naruhot heat template, který obsahuje:

- privátní síť

```

private_net_1:
  type: OS::Neutron::Net
  properties:
    name: { get_param: private_net_1_name }

private_subnet_1:
  type: OS::Neutron::Subnet
  depends_on: private_net_1
  
```

```

properties:
  network_id: { get_resource: private_net_1 }
  cidr: { get_param: private_net_1_cidr }
  gateway_ip: { get_param: private_net_1_gateway }
  allocation_pools:
    - start: { get_param: private_net_1_pool_start }
      end: { get_param: private_net_1_pool_end }

```

Ukázka kódu 5.8: Privátní síť

- firewall template

```

service_template:
  type: OS::Contrail::ServiceTemplate
  properties:
    name: { get_param: template_name }
    service_mode: { get_param: template_mode }
    service_type: { get_param: template_type }
    image_name: { get_param: template_image }
    service_scaling: { get_param: scaling }
    availability_zone_enable: { get_param: availability_zone }
    ordered_interfaces: { get_param: ordered_interfaces }
    flavor: { get_param: template_flavor }
    service_interface_type_list: { "Fn::Split" : [ ",", Ref:
      service_interface_type_list ] }
    shared_ip_list: { "Fn::Split" : [ ",", Ref:
      shared_ip_list ] }
    static_routes_list: { "Fn::Split" : [ ",", Ref:
      static_routes_list ] }

```

Ukázka kódu 5.9: Firewall servisní instance

- firewall instance

```

service_instance:
  type: OS::Contrail::ServiceInstance
  depends_on: [private_subnet_1]
  properties:
    name: { get_param: private_instance_name }
    service_template: { get_resource: service_template }
    availability_zone: { get_param: private_availability_zone }
    scale_out:
      max_instances: { get_param: max_instances }
    interface_list: [

```

```

    {
        virtual_network: "auto"
    },
    {
        virtual_network: {get_param: public_net}
    },
    {
        virtual_network: {get_resource: private_net_1}
    }
]

```

Ukázka kódu 5.10: Privátní síť

- virtuální instance

```

test_instance_01:
  type: OS::Nova::Server
  properties:
    image: { get_param: instance_image }
    flavor: { get_param: instance_flavor }
    key_name: { get_param: key_name }
    name: test-web01
    networks:
      - network: { get_resource: private_net_1 }
    security_groups:
      - default
    user_data_format: RAW
    user_data: |
      #!/bin/bash -v
      apt-get install apache2 -yy
      echo "Instance 01" > /var/www/html/index.html

```

Ukázka kódu 5.11: Virtuální instance pro testování

- contrail policy

```

private_policy:
  type: OS::Contrail::NetworkPolicy
  depends_on: [ private_net_1, service_instance ]
  properties:
    name: { get_param: policy_name }
    entries:

```

```

policy_rule: [
  {
    "direction": { get_param: direction },
    "protocol": "any",
    "src_ports": [{"start_port": {get_param:
      start_src_ports}, "end_port": {get_param:
      end_src_ports}}],
    "dst_ports": [{"start_port": {get_param:
      start_dst_ports}, "end_port": {get_param:
      end_dst_ports}}],
    "dst_addresses": [{ "virtual_network":
      {get_param: public_net}}],
    "action_list": {"apply_service": [{get_resource:
      service_instance}}],
    "src_addresses": [{ "virtual_network":
      {get_resource: private_net_1}}]
  },
]

```

Ukázka kódu 5.12: Contrail network policy

5.3.3 PfSense

Pro vytvoření heat stacku s PfSense z šablony lze použít příkaz:

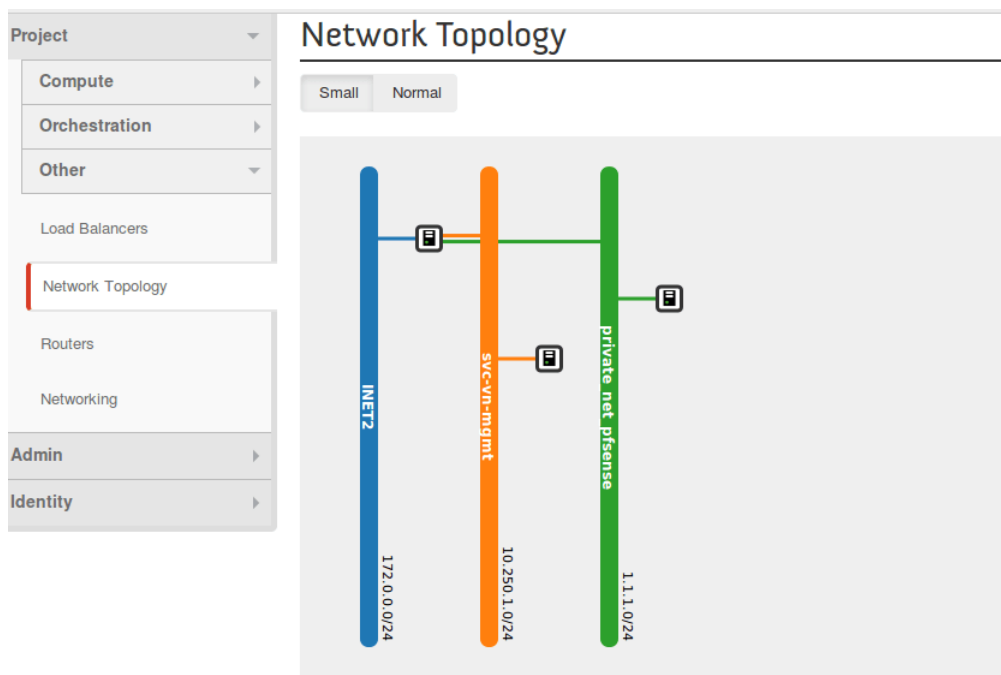
```
heat stack-create -f heat/templates/fwaas_mnmg_template.hot -e heat/
env/fwaas_pfsense_env.env pfsense
```

a pro vytvoření heat stacku s Fortigate VM jde vytvořit pomocí příkazu:

```
heat stack-create -f heat/templates/fwaas_mnmg_template.hot -e heat/
env/fwaas_fortios_contrail.env fortios
```

By default, pfsense firewall is configured to NAT after the heat stack is started. As a result, there is no need to make any configuration for this function. Pfsense image was preconfigured with DHCP services on every interface and there is outbound policy for NAT.

After we start the heat with pfsense there is already functional service chaining. Testing instance has default gateway to contrail and contrail redirects it to pfsense.

Obrázek 5.7: Síťová topologie

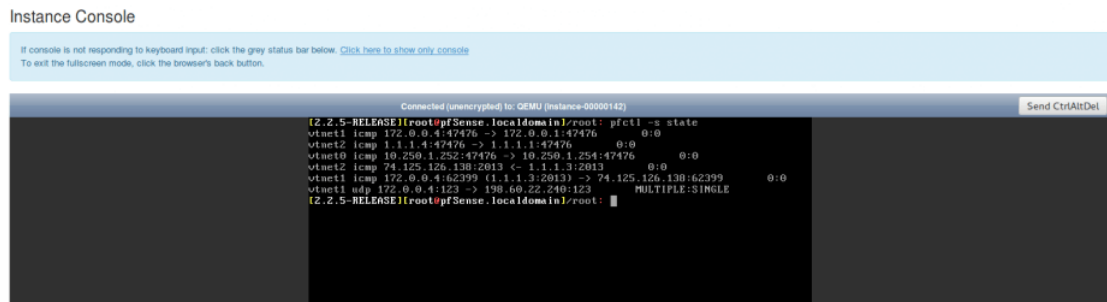
Instance Console

If console is not responding to keyboard input, click the grey status bar below. [Click here to show only console](#)
To exit the fullscreen mode, click the browser's back button.

Connected (unencrypted) to: OEMU (instance-0000013f) Send CtrlAltDel

```
root@test-ueb01:~# ip route
default via 1.1.1.1 dev eth0
1.1.1.0/24 dev eth0 proto kernel scope link src 1.1.1.3
root@test-ueb01:~# ping google.com
PING google.com (74.125.126.102) 56(84) bytes of data:
64 bytes from 74.125.126.102: icmp_seq=1 ttl=30 time=120 ms
64 bytes from 74.125.126.102: icmp_seq=2 ttl=30 time=119 ms
64 bytes from 74.125.126.102: icmp_seq=3 ttl=30 time=120 ms
64 bytes from 74.125.126.102: icmp_seq=4 ttl=30 time=119 ms
64 bytes from 74.125.126.102: icmp_seq=5 ttl=30 time=119 ms
^C
--- google.com ping statistics ---
5 packets transmitted, 5 received, 0% packet loss, time 4000ms
rtt min/avg/max/mdev = 119.512/121.511/120.143/3.341 ms
root@test-ueb01:~#
```

Obrázek 5.8: Test konektivity PFSense

Obrázek 5.9: Ukázka NAT session

//Bash script nefunguje //Predpripraveny image

5.3.4 Fortigate

//Python API = Script // => Salt module

```
root@mnmg01:~# python fortios_intf.py
This is the diff of the configs:

This is how to reach the desired state:
config system interface
  edit port1
    set allowaccess ssh ping http https
  next
  edit port2
    set defaultgw enable
  next
  edit port4
    set mode static
  next
  edit port5
    set mode static
  next
  edit port6
    set mode static
  next
  edit port7
    set mode static
  next
  edit ssl.root
    set mode static
  next
end
root@mnmg01:~#
```

Obrázek 5.10: Fortigate VM intergace konfigurace

```

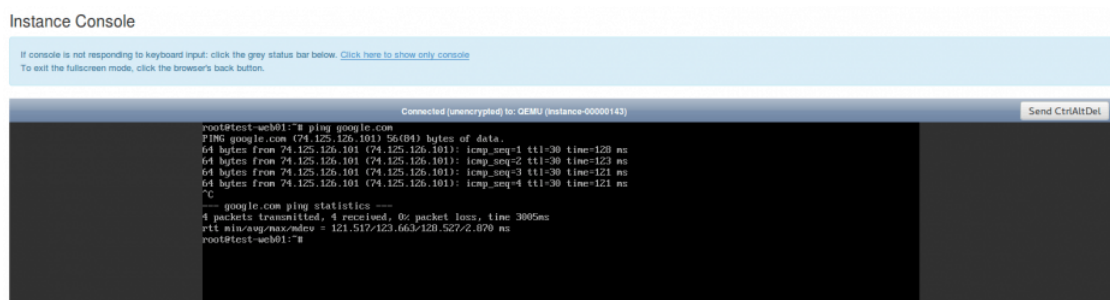
ubuntu@Management:~$ ssh root@172.0.0.5
Welcome to Ubuntu 14.04.3 LTS (GNU/Linux 3.19.0-26-generic x86_64)

 * Documentation:  https://help.ubuntu.com/
Last login: Tue Jan 12 10:03:49 2016 from mgmtserver14041vag
root@mnm01:~# ls
fabfile.py  fortigate-formula  fortios_intf.txt  fortios_nat.py  param.py  update.sh
fabfile.pyc  fortios_intf.py  fortios_nat.conf  fortios_nat.txt  text.py
root@mnm01:~# python fortios_nat.py
This is the diff of the conigs:

This is how to reach the desired state:
  config firewall policy
    edit 1
      set nat enable
      set service ALL
      set schedule always
      set srcaddr all
      set dstintf port2
      set srcintf port3
      set action accept
      set dstaddr all
      set logtraffic all
    next
  end
root@mnm01:~# █

```

Obrázek 5.11: Fortigate VM NAT konfigurace

Obrázek 5.12: Test konektivity

6 Závěr

Je v paráda.

Literatura

- [1] WEINS, Kim. *Cloud Computing Trends: 2016 State of the Cloud Survey*. In: RightScale [online]. 2016 [cit. 2016-08-13]. Dostupné z: <http://www.rightscale.com/blog/cloud-industry-insights/cloud-computing-trends-2016-state-cloud-survey>
- [2] STEVENSON, Rick. *How Low-Cost Telecom Killed Five 9s in Cloud Computing*. In: Wired [online]. 2013 [cit. 2016-08-12]. Dostupné z: <http://www.wired.com/insights/2013/03/how-low-cost-telecom-killed-five-9s-in-cloud-computing/>
- [3] SKOLDSTROM, Pontus, Balazs SONKOLY, Andras GULYAS, et al. Towards Unified Programmability of Cloud and Carrier Infrastructure. In: 2014 Third European Workshop on Software Defined Networks [online]. IEEE, 2014, s. 55-60 [cit. 2016-08-12]. DOI: 10.1109/EWSDN.2014.18. ISBN 978-1-4799-6919-7. Dostupné z: <http://ieeexplore.ieee.org/lpdocs/epic03/wrapper.htm?arnumber=6984052>
- [4] R. Guerzoni, "Network Functions Virtualisation: An Introduction, Benefits, Enablers, Challenges and Call for Action. Introductory white paper," in SDN and OpenFlow World Congress, June 2012. [online]. [cit. 2016-04-07]. Dostupné také z: https://portal.etsi.org/NFV/NFV_White_Paper.pdf
- [5] HAN, Bo, Vijay GOPALAKRISHNAN, Lusheng JI a Seungjoon LEE. *Network function virtualization: Challenges and opportunities for innovations*. IEEE Communications Magazine. 2015, 53(2), 90-97. DOI: 10.1109/MCOM.2015.7045396. ISSN 0163-6804. Dostupné také z: <http://ieeexplore.ieee.org/lpdocs/epic03/wrapper.htm?arnumber=7045396>
- [6] MIJUMBI, Rashid, Joan SERRAT, Juan-luis GORRICHIO, Steven LATRE, Mariños CHARALAMBIDES a Diego LOPEZ. *Management and orchestration challenges in network functions virtualization*. IEEE Communications Magazine. 2016, 54(1), 98-105. DOI: 10.1109/MCOM.2016.7378433. ISSN 0163-6804. Dostupné také z: <http://ieeexplore.ieee.org/lpdocs/epic03/wrapper.htm?arnumber=7378433>

-
- [7] KUSNETZKY, Dan. *Virtualization: a manager's guide*. Sebastopol, CA: O'Reilly, c2011. ISBN 1449306454.
 - [8] J. Smith and R. Nair, *The architecture of virtual machines*, Computer, vol. 38, no. 5, pp. 32–38, May 2005. doi: 10.1109/MC.2005.173
 - [9] MELL, Peter a Tim GRANCE. *The NIST definition of cloud computing*. [online]. In: . 2011 [cit. 2016-08-13]. Dostupné z: <http://faculty.winthrop.edu/domanm/csci411/Handouts/NIST.pdf>
 - [10] FONSECA, Nelson L. S. da. a Raouf BOUTABA. *Cloud services, networking, and management*. Hoboken, New Jersey: Wiley, 2015. ISBN 9781118845943.
 - [11] SHERRY, Justine, Shaddi HASAN, Colin SCOTT, Arvind KRISHNAMURTHY, Sylvia RATNASAMY a Vyas SEKAR. *Making middleboxes someone else's problem*. In: Proceedings of the ACM SIGCOMM 2012 conference on Applications, technologies, architectures, and protocols for computer communication - SIGCOMM '12 [online]. New York, New York, USA: ACM Press, 2012, s. 13- [cit. 2016-08-07]. DOI: 10.1145/2342356.2342359. ISBN 9781450314190. Dostupné z: <http://dl.acm.org/citation.cfm?doid=2342356.2342359>
 - [12] MIJUMBI, Rashid, Joan SERRAT, Juan-Luis GORRICHIO, Niels BOUTEN, Filip DE TURCK a Raouf BOUTABA. *Network Function Virtualization: State-of-the-Art and Research Challenges*. IEEE Communications Surveys. 2016, 18(1), 236-262. DOI: 10.1109/COMST.2015.2477041. ISSN 1553-877x. Dostupné také z: <http://ieeexplore.ieee.org/lpdocs/epic03/wrapper.htm?arnumber=7243304>
 - [13] WOOD, Timothy, K. K. RAMAKRISHNAN, Jinho HWANG, Grace LIU a Wei ZHANG. Toward a software-based network: integrating software defined networking and network function virtualization. IEEE Network [online]. 2015, 29(3), 36-41 [cit. 2016-08-07]. DOI: 10.1109/MNET.2015.7113223. ISSN 0890-8044. Dostupné z: <http://ieeexplore.ieee.org/lpdocs/epic03/wrapper.htm?arnumber=7113223>
 - [14] NANDUGUDI, Anandatirtha, Massimo GALLO, Diego PERINO a Fabio PIANESE. Network function virtualization: through the looking-glass. Annals of Telecommunications [online]. , - [cit. 2016-08-13]. DOI: 10.1007/s12243-016-0540-9. ISSN 0003-4347. Dostupné z: <http://link.springer.com/10.1007/s12243-016-0540-9>
 - [15] DOHERTY, Jimmy. *SDN and NFV simplified: a visual guide to understanding software defined networks and network function virtualization*. 1st edition. Indianapolis, IN: Addison-Wesley Professional, 2016. ISBN 9780134306407.

- [16] KREUTZ, Diego, Fernando M. V. RAMOS, Paulo ESTEVES VERISSIMO, Christian ESTEVE ROTHENBERG, Siamak AZODOLMOLKY a Steve UHLIG. *Software-Defined Networking: A Comprehensive Survey*. Proceedings of the IEEE [online]. 2015, 103(1), 14-76 [cit. 2016-04-09]. DOI: 10.1109/JPROC.2014.2371999. ISSN 0018-9219. Dostupné z: <http://ieeexplore.ieee.org/lpdocs/epic03/wrapper.htm?arnumber=6994333>
- [17] Open platform for nfv. <https://www.opnfv.org/>. Accessed September 28, 2014.
- [18] ETSI Industry Specification Group (ISG) NFV, "ETSI GS NFV 002 V1.2.1: Network Functions Virtualisation (NFV); Architectural Framework," December 2014. [online]. [cit. 2016-04-07]. Dostupné také z: <http://www.etsi.org/deliver/etsisgs/NFV/001099/002/01.02.0160/gsNFV002v010201p.pdf>
- [19] ETSI Industry Specification Group (ISG) NFV, "ETSI GS NFV 003 V1.2.1: Network Functions Virtualisation (NFV); Terminology for Main Concepts in NFV," December 2014. [online]. [cit. 2016-04-07]. <http://www.etsi.org/deliver/etsisgs/NFV/001099/003/01.02.0160/gsNFV003v010201p.pdf>
- [20] http://www.etsi.org/deliver/etsi_gs/NFV-INF/001_099/001/01.01.01_60/gs_nfv-inf001v010101p.pdf
- [21] http://www.etsi.org/deliver/etsi_gs/NFV-INF/001_099/003/01.01.01_60/gs_NFV-INF003v010101p.pdf
- [22] http://www.etsi.org/deliver/etsi_gs/NFV-INF/001_099/004/01.01.01_60/gs_nfv-inf004v010101p.pdf
- [23] http://www.etsi.org/deliver/etsi_gs/NFV-INF/001_099/005/01.01.01_60/gs_NFV-INF005v010101p.pdf
- [24] http://www.etsi.org/deliver/etsi_gs/NFV-SWA/001_099/001/01.01.01_60/gs_nfv-swa001v010101p.pdf
- [25] http://www.etsi.org/deliver/etsi_gs/NFV-MAN/001_099/001/01.01.01_60/gs_nfv-man001v010101p.pdf
- [26]
- [27] *Openstack: Open source cloud computing software*, 2016. [Online]. Dostupné z: <https://www.openstack.org>

- [28] DENTON, James. *Learning OpenStack networking (Neutron): architect and build a network infrastructure for your cloud using OpenStack Neutron networking*. Birmingham: Packt Publishing, 2014. Community experience distilled (Packt). ISBN 978-1-78398-330-8.
- [29] KHEDHER, Omar. *Mastering OpenStack: design, deploy, and manage a scalable OpenStack infrastructure*. First published. Birmingham: Packt Publishing, 2015. Community experience distilled (Packt). ISBN 978-1-78439-564-3.
- [30] JACKSON, Kevin. *OpenStack cloud computing cookbook*. Third Edition. Birmingham: Packt Publishing, 2015. ISBN 978-1-78217-478-3.
- [31]
- [32] RIJSMAN, Bruno a Ankur SINGLA. *Day One: Understanding OpenContrail Architecture*. Juniper Networks Books, 2013
- [33] Architecture Dokumentation. SINGLA, Ankur a Bruno RIJSMAN. *OpenContrail*. [online]. Juniper Networks Books, 2013 [cit.2016-04-04]. Dostupné z: <http://www.opencontrail.org/opencontrail-architecture-documentation/>
- [34]
- [35]
- [36] GALLAGHER, Simon a Aidan DALGLEISH. *VMware private cloud computing with vCloud Director*. Indianapolis, Ind.: Sybex, c2013
- [37]
- [38]
- [39]
- [40]
- [41]

Přílohy

Seznam obrázků

2.1	Schéma hypervisorů	4
2.2	Schéma SDN, převzato z [16]	8
2.3	Koncept virtualizace síťových funkcí (NFV)	10
2.4	(NFV)	11
2.5	Ukázka klasického service chainu pomocí fyzických síťových prvků . .	11
2.6	Ukázka VNF service chainu	11
3.1	NFV architektura, převzato z [18]	13
3.2	Schéma NFV infrastruktury	14
3.3	Schéma virtuální síťové funkce	15
3.4	Schéma NFV MANO	16
3.5	Popis heat orchestrace	19
3.6	Schéma OpenContrail, převzato z [32]	20
3.7	Schéma VMware vCloud, převzato z [36]	21
4.1	Architektura NFV řešení	24
5.1	Firewall as a Service	27
5.2	Neutron LbaaS	28
5.3	Vytvořená síťová topologie	33
5.4	Test konektivity a load balancingu	34
5.5	Schéma zapojení servisní instance Analyzer	36
5.6	Schéma zapojení servisní instance	36
5.7	Síťová topologie	40
5.8	Test konektivity PFSense	40
5.9	Ukázka NAT session	41
5.10	Fortigate VM intergace konfigurace	41
5.11	Fortigate VM NAT konfigurace	42
5.12	Test konektivity	42

Seznam tabulek

Seznam ukázek kódu

5.1	Privátní síť a subnet	29
5.2	Web server 1	30
5.3	Web server 1	30
5.4	Public síť a subnet	30
5.5	Load balancer pool	31
5.6	Members	32
5.7	Monitor	32
5.8	Privátní síť	36
5.9	Firewall servisní instance	37
5.10	Privátní síť	37
5.11	Virtuální instance pro testování	38
5.12	Contrail network policy	38

Podklad pro zadání DIPLOMOVÉ práce studenta

PŘEDKLÁDÁ:	ADRESA	OSOBNÍ ČÍSLO
Smola Ondřej	Polizy 16, Osice - Polizy	11475

TÉMA ČESKY:

Orchestrace a management virtuálních síťových funkcí

TÉMA ANGLICKY:

Orchestration and management of virtual network functions

VEDOUcí PRÁCE:

Ing. Vladimír Soběslav, Ph.D. - KIT

ZÁSADY PRO VYPRACOVÁNÍ:

Cílem této práce je analyzovat možnosti vytváření a nasazení virtuálních sítí v cloud computingu s důrazem na technologie VNF nad NFV a jejich srovnání. V rámci závěrečné práce budou analyzovány metody a nástroje pro vývoj a automatizaci služeb virtuálních sítí. V závěrečné části provede autor implementaci VNF řešení v prostředí cloud computingové platformy OpenStack.

Osnova:

1. Úvod
2. Problematika virtualizace síťových funkcí
3. Testovací prostředí
4. Příklad virtualizace síťových funkcí
5. Shrnutí
6. Závěr

SEZNAM DOPORUČENÉ LITERATURY:

DOSTÁLEK, Libor.; KABELOVÁ, Alena. Velký průvodce protokoly TCP/IP a systémem DNS. 5. aktualizované vydání, Brno: Computer Press, a.s., 2008. 488 s. ISBN 978-80-251-2236-5.

HICKS, Michael. Optimizing Applications on Cisco Networks. 1. vydání. Indianapolis: Cisco Press, 2004. 384 s. ISBN: 978-1-58705-153-1.

HUCABY, David. CCNP SWITCH 642-813 Official Certification Guide. 1. vydání. Indianapolis: Cisco Press, 2011, 533 s. ISBN 978-1-58720-243-8.

Podpis studenta:

Datum:

Podpis vedoucího práce:

Datum: